CESTA KOSTÍ

Knihy popela I.

DEMI WINTERS

Přeložil Jan Kozák

FRAGMENT

Cesta kostí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Demi Winters
Cesta kostí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

CESTA KOSTÍ

KNIHY POPELA I.

DEMI WINTERS

Přeložil Jan Kozák

FRAGMENT

Těm, kteří museli jít dál, krok za krokem,
i když to bylo opravdu těžké

POZNÁMKA AUTORKY

Cesta kostí se odehrává v temném fantasy světě a je určena pro dospělé čtenáře (18+). Některé scény mohou být pro některé čtenáře nepříjemné. Úplný seznam varování ohledně obsahu je k dispozici na:

https://demiwinters.com/trigger-warnings/

nebo po naskenování níže uvedeného kódu:

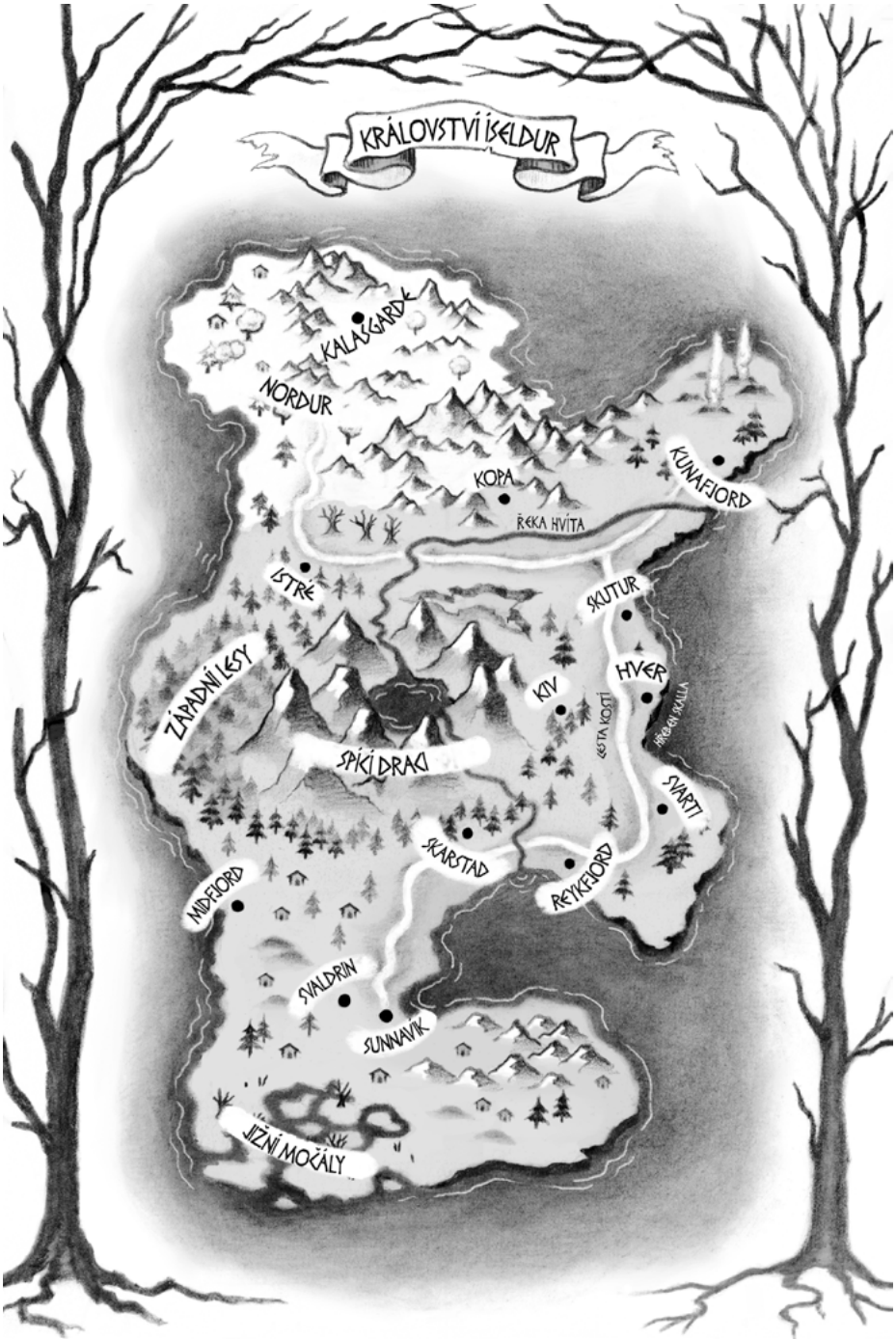
KRÁLOVSTVÍ ÍSELDUR
KALAGARDK
NORDUR
KOPA
ŘEKA HVÍTÁ
KUNAFJORD
ÍSTRÉ
SKUTUR
ZÁPADNÍ LESY
KIV
HVER
ŘEKA SKALLA
CESTA KOSTÍ
SPÍCÍ DRACI
SVARTI
SKARSTAD
REYKFJORD
MIDFJORD
SVALDRIN
SUNNAVÍK
JIŽNÍ MOČÁLY

PRŮVODCE VÝSLOVNOSTÍ

Poznámka autorky – mnoho slov a jmen v této knize pochází ze staré norštiny a/nebo islandštiny; znaky ð a þ byly pro lepší čitelnost převedeny na „th“ a æ na „ae“.

Bjáni – bjání
Dúlla – dúla
Eystri – ajstri
Flíta – flíta
Hevrít – hevrít
Hjarta – hjarta
Hver – kver
Hvíta – kvíta
Íseldur – íseldúr
Klaernar – klajtnar
Kunta – kúnta
Lébrynja – ljébrynja
Myrkur – mirkúr
Nordur – nordúr
Reykfjord – rejkfjúrd
Róa – róa
Signe – signe
Skjöld – škjeld
Skógungar – škúngar
Slátrari – slátrarí
Stjarna – stjatna
Sudur – súdúr
Urka – úrka
Vestir – vestýr

SLOVNÍČEK

Berskium – prášek těžený poblíž Reykfjordu; klaernarové jej užívají k udržení své mohutné postavy a síly
Bjáni – hlupák; urážka
Brennsa – ohnivá whisky
Dúlla – „panenka“ – láskyplný výraz mezi ženami
Eisa Volsik – bývalá princezna Íselduru; byla zavražděna králem Ivarem – její tělo bylo nabodnuto na sloup v jámách hradu Askaborg
Eystri – nejvýchodnější území Íselduru
Flíta – motýli podobní fénixům, jejichž křídla se při letu rozsvítí; ve stáří vzplanou a z popela se vynoří housenka
Galdra – osoba ovládající magii; také nazývaná popelná; zakázaná králem Ivarem
Hábrók – bůh války, cti, štěstí a počasí; jeden ze starých bohů Íselduru
Hevrít – íseldurská dýka s dlouhou čepelí
Hindrium – speciální kov, který potlačuje magické schopnosti galdry
Hóra – děvka
Illmarr – mořský upír se šupinami; lze ho nalákat krví úhoře a zabít šípy z jeřabiny

Íseldur – království ledu a ohně; ostrovní národ a země, kde se odehrává děj této knihy

Ivar Železné srdce – nový král Íselduru, který před sedmnácti lety uchvátil korunu krále Kjartana Volsika

Kjartan Volsik – bývalý král Íselduru; zavražděn králem Ivarem metodou krvavého orla v jámách hradu Askaborg

Klaernar – speciální vojáci krále Ivara; známí také jako Královy drápy

Kopa – velké kamenné město v severní části území Eystri

Kunta – kunda; urážka

Lébrynja – speciální lehká zbroj vyrobená z drobných kožených šupin; nosí ji skupina Krvavá sekera

Malla – bohyně lásky, války a smrti; jméno jednoho z měsíců; jedna ze starých bohyň Íselduru

Marra – bohyně vědění, uzdravování a míru; jméno jednoho z měsíců; jedna ze starých bohyň Íselduru

Myrkur – bůh chaosu a temnoty; jeden ze starých bohů Íselduru

Nordur – nejsevernější území Íselduru

Norvaland – ostrov severovýchodně od Íselduru; byl zničen Haraldem, otcem Ivara, který nyní sedí na trůnu

Róa – horký nápoj podávaný v Íselduru, vyrobený z kůry rostliny róabuš

Saga Volsik – bývalá princezna Íselduru; byla zajata králem Ivarem a vychována jako jeho svěřenkyně; je zasnoubena s jeho synem princem Bjornem

Skarpling – malé stvoření velikosti myši s ostny na zádech

Skjöld – sušený lístek používaný k léčbě bolesti hlavy

Skógungar – lesní chodec; mírumilovné stvoření podobné stromu, které žije v Západních lesích

Slátrari – „řezník"; vrah, který spaluje lidi zevnitř

Svalla Volsik – bývalá královna Íselduru; byla zavražděna králem Ivarem – její tělo bylo nabodnuto na sloup v jámách hradu Askaborg

Stjarna – „matka hvězd"; manželka Sunnvalda; bohyně tkaní, plodnosti, vedení; jedna ze starých bohyň Íselduru

Sudur – nejjižnější území Íselduru; sídlo hlavního města

Sunnavík – hlavní město Íselduru, kde se nachází hrad Askaborg

Sunnvald – bůh slunce – král starých bohů Íselduru; bůh ohně a moci

Thrall – otrok; v království Íseldur jsou otroci nejčastěji přiváženi z Norvalandu a označováni na vnitřní straně zápěstí

Urka – velký národ a země na východ od Íselduru, odkud pochází linie urkanských králů včetně Ivara Železného srdce

Ursir – medvědí bůh uctívaný králem Ivarem a ostatními Urkany; víra vnucená Íseldurianům

Upíří jelen – masožravý jelen, který loví savce a vysává jim krev

Vestir – nejzápadnější území Íselduru; nachází se zde Západní lesy

Vlčí pavouk – velký pavouk pokrytý chlupatou šedou srstí

Zagadka – tajemný ostrovní národ na jih od Íselduru

ČÁST I

PLAMENY

„Neboj se smrti, neboť hodina tvé záhuby je stanovena a nikdo jí nemůže uniknout.“

Sága Völsunga

1

Skarstad

Silla Nordvigová věřila v malá znamení, která staří bohové zanechali smrtelníkům – v červenou oblohu předpovídající překvapení, ve flítu ohlašující změnu a v černého jestřába jako posla smrti. Především věděla, že neštěstí chodí po třech, takže ji nepřekvapilo, když ty prokleté zvony začaly zvonit. Přesto sebou trhla leknutím.

Umyla si ruce od těsta a osušila je do hrubé látky své domácí sukně. *Popel popela*, pomyslela si. Tento týden ji opravdu vyčerpával.

Všechno se začalo hroutit, když Olaf Rudý požádal o zaplacení nájmu o týden dřív, než bylo v plánu, čímž jejich už tak napjatý rozpočet překročil své limity. Poté si Silla spálila palec, když vytahovala ječné placky z uhlíků, a upustila celou várku do ohniště. Obilí bylo čím dál dražší – po třech dlouhých zimách za sebou byla úroda špatná a sklizeň mizerná. Silla si za svou chybu vysloužila přísnou výtku.

A teď třetí neštěstí tohoto týdne – ty odporné zvony.

Silla uhladila květinovou výšivku podél opasku své modré zástěry, kterou nosili všichni domácí služebníci jarla Gunnella, a vydala se

ven. Cinkání železných klíčů oznámilo příchod Bery, manželky jarla Gunnella a hlavy domácnosti. Silla si rychle našla své místo v řadě a pevně sevřela prsty, zatímco Bera je počítala.

„Dvanáct. Dobře, můžete jít," řekla jim jemným hlasem. „Doufejme, že to bude rychlé. Pro všechny zúčastněné."

Silla kráčela po cestě. Lehký vánek jí hladil tvář a vytáhl několik kaštanových kadeří z jejího pevně spleteného copu. Na šedivý den bylo příjemně teplo, slunce zakrývaly mraky. U obličeje jí zabzučela vosa. Odehnala ji. Ze zahrad usedlosti se ozývalo cvrlikání ptáků. Na chvíli byl téměř klid. Až do dalšího zvonění, dlouhého a tak hlasitého, že z něj Sille naskočila husí kůže.

Sladila své kroky s ostatními a sledovala modré sukně dívky před sebou. Šli v jedné řadě po rozbité cestě. Silla se nemusela ohlížet, i bez toho věděla, že jarl Gunnell a jeho muži – válečníci, stájníci i polní dělníci – jdou za nimi. Jarl byl jedním z mála členů šlechty, kteří nepoužívali otroky přivezené z Norvalandu, ale kdyby ano, připojili by se také. Zvony byly velkým sjednotitelem, vyžadovaly přítomnost každého Íselduriana staršího deseti let, bez ohledu na společenskou vrstvu.

Silla pohlédla směrem ke stájím, ale svého otce neviděla. Bude někde tam, mezi polními dělníky, ve své špinavé šedé tunice. Bude si utírat špínu z tváře, dělat si starosti o ni, o *ně*, a rozhodne se, že ve Skarstadu zůstali příliš dlouho. Bude čas na nový začátek. Opět další.

Šli po udusané hliněné cestě, načež prošli branou v palisádové zdi vesnice, kolem dřevěných domů s doškovými střechami. Zatímco před domy byly úhledně naskládané hromady dřeva, zahrádky přetékaly kuchyňskými bylinkami a zeleninou. Skarstad byl malý a nevýrazný, zaměnitelný s většinou měst v sudurských zemích. Silla to dobře věděla, žila přece v tolika z nich. Přehledně rozvržené městečko obklopovaly vysoké obranné hradby; mělo dvě hlavní ulice, které se

křížily v centrálním, stromy lemovaném nádvoří. Hodovní síň byla pečlivě udržovaná, schody dobře zametené, náměstí potřísněné krví.

Zvony zněly tím hlasitěji, čím se lidé blížili k náměstí, a každý další úder duněl hrozivěji než ten předchozí. Zvuky vibrovaly v Sillině těle a s každým krokem ji svíraly čím dál víc. Muži a ženy, obchodníci i farmáři se k nim přidávali, až se celá silnice zaplnila davem. Konečně zabočili za roh do centrálního nádvoří. Silla se šourala k mohutnému klaernarskému válečníkovi, který stál u vozu naloženého ostrými černými kameny; každému, kdo vstoupil na nádvoří, jeden dal. Silla čekala se sklopenýma očima, protože věděla, co uvidí, když zvedne pohled. Náměstím se nesly tlumené hlasy, prosby. Žebrání.

Je to marné, pomyslela si s odporem.

Tíživá přítomnost klaernarského válečníka, který se tyčil před ní, jako by dusila samotný vzduch. Klaernarové, občas nazývaní Královy drápy, byli všichni fyzicky impozantní. Silla teď upírala pohled na válečníkovy boty. Byly opotřebované, zašpiněné, což jí připadalo podivně uklidňující – důkaz, že je to ve skutečnosti člověk. Silla věděla, že kdyby se na něj podívala, spatřila by jeho černou kroužkovou košili, doplněnou o nápadné ramenní pláty z lesklého stříbra se řvoucím medvědem. A také by uviděla tři vytetované drápy na pravé tváři toho muže.

Slyšela zvěsti, že druzí synové Íselduru se po přijetí drápu změnili nejen fyzicky, ale i psychicky. Něco se stalo, když prošli rituálem a přísahali věrnost králi Ivarovi a jeho medvědímu bohu Ursirovi. Bez ohledu na to, jak malí byli před rituálem, vrátili se proměnění – vysocí jako hory, s nově potetovanými tvářemi, do nichž se navždy vryly zamračené výrazy. Říkalo se, že v žilách jim koluje Ursirovo požehnání, což Sillu jen ještě více znepokojovalo.

Když jí Králův dráp vložil do dlaně kus surového obsidiánu, Sillina ruka se pod jeho vahou prohnula. Dívka zírala na plochý, lesklý povrch kamene. Jak může být něco tak krásné, a zároveň tak ošklivé?

Z myšlenek ji vyrušily zvučné zvonky. Na náměstí bylo už jejich dunění téměř ohlušující. Silla se vrávoravě vydala vpřed a pohledem hledala modré oči, pomoc u jarla Gunnela. Nějak je ztratila. Proto se na okamžik rozhlédla, aby se zorientovala.

Byla to chyba; věděla to, ale nemohla se ovládnout. Na kruhovém pódiu uprostřed náměstí se tyčily tři řady sloupů ve tvaru písmene V a uprostřed tohoto pódia stál runový oltářní kámen. Každý odsouzený byl připoután ke skupině dřevěných sloupů, ruce roztažené mezi nimi, nohy svázané u paty. Železné náhubky jim zakrývaly tváře a dusily hlasy. Škoda že jim ty mučicí nástroje nezakrývaly oči; ty nešťastné duše viděly všechno – dav, kameny, blížící se smrt. Očekávání bylo podle Silly stejně důležitou součástí trestu.

Stála na roztřesených nohou a upřeně se dívala na ženu uprostřed. Její oči byly divoké strachem, bělmo se lesklo. Srdce se jí zastavilo. Silla si uvědomila, že to vlastně ještě vůbec není žena, ale teprve dívka v raném dospívání. Dívčina tvář se rozplývala, její hnědé oči se měnily v matčiny zářivě zelené a nutily ji odvrátit pohled –

Ne.

Silla roztřeseně vydechla a přinutila se pohlédnout k zemi. Teď nebyl čas na vynořování takových vzpomínek.

„Další!“ zahřměl klaernar a vytrhl ji z jejího dumání.

Silla hledala očima a nakonec zahlédla modré a hnědé oči po své pravici a rychle se vydala směrem ke skupině.

Byla s nimi i malá, drobná blondýnka, mezi pomocníky jarla Gunnella poněkud nepatřičná. Rozcuchané blond vlasy jí přilnuly ke krku a tvář měla umazanou od špíny. Dívka si pohrávala s lemem své roztrhané a zmačkané noční košile a upřeně se na Sillu dívala svýma pronikavýma modrýma očima, které se v koutcích zvedaly nahoru. „Měla bys dávat větší pozor,“ ozval se dívčin mladistvý hlas.

Silla se pokusila odhadnout její věk. Takových pět nebo šest let. „A ty by ses měla chovat slušně," řekla nepřítomně.

„Co jsi to řekla, Katrin?" zeptala se Bera přísným hlasem.

Silla upřela pohled na Berinu ocelovou tvář. „Já… nemluvila jsem s tebou," zamumlala.

„Tak s kým? Komu jsi to říkala?"

Její oči se vrátily k místu, kde před chvílí stála dívka – nyní tam bylo jen prázdné místo. *Řekla jsi dost,* pomyslela si Silla a stiskla rty. *Vzchop se, Sillo Margrét.*

„Je tak těžké najít dobrou pomocnici," zamumlala Bera. „Jsou líné nebo pomatené."

Silla se zhluboka nadechla a odvrátila zrak. Pak zahlédla známou blond hlavu s prošedivělými prameny. Zahleděla se na svého otce. Jakmile ji uviděl, zjevně se mu ulevilo, jako by předtím zadržoval dech. Vedle něj stál laskavý stájník, který jim poskytl kožešiny a pár kuchyňských potřeb, když Silla a její otec poprvé přijeli do Skarstadu – Tolvik, pokud si dobře pamatovala. S ponurým úsměvem na tváři Tolvik sklonil stříbrnou hlavu a Silla mu gesto oplatila.

Mraky se rozestoupily. Sluneční paprsky proudily z nebe, odrážely se od lesklých minerálů v dlažebních kostkách ulice a hřály Sille záda.

Naštěstí zvonění ustalo. Uplynulo několik minut a dav se zvětšil, zaplnil náměstí a rozlil se do bočních uliček. Do dvora se nesly tiché rozhovory a neklidná energie; napětí bylo tak husté, že by se dalo rozseknout sekerou.

Konečně vstoupil na nádvoří mluvčí boha. Ursirův gothi byl vysoký muž, jehož bledá, plešatá lebka se na sluncem zalitém náměstí jen leskla. Měl na sobě splývavé hnědé roucho sepnuté kolem ramen, jehož lem byl vyšívaný zlatými runami. Gothiho doprovázeli dva vysocí klaernarští válečníci s medvědími kůžemi přehozenými přes ramena, což naznačovalo, že jejich hodnost je minimálně kaptein. Stejně

jako všichni členové Královských drápů měli dlouhé vousy spletené do dvou copů a u boků připnuté sekery, meče a dýky.

Jeden z kapteinů vytáhl kus pergamenu a začal hlasitě a zřetelně číst, aby ho bylo slyšet po celém nádvoří. „Na příkaz krále Ivara Železného srdce z rodu velkých mořských králů Urkanu, syna krále Haralda z Norvalandu a velkého panovníka království Íseldur, jsme předvedli Agnes Svrak, Lisbet Kir a Ragnu Skuli, abychom splnili svou posvátnou povinnost a vynesli rozsudek. Jsou obviněny ze svévolného používání magie." Kaptein se podíval do davu. „Co říkáte, obyvatelé Skarstadu, o těchto ženách, které tak flagrantně porušují pravidla našeho království? O těchto ženách, které nevěří v naše zákony?"

„Vinné!" skandoval dav. Tyhle soudy byly jen prázdným rituálem. Po osvobození odsouzených samozřejmě nikdo nikdy nevolal.

Po vynesení rozsudku gothi přistoupil k první odsouzené a vytáhl z řas svého roucha posvátný nůž a zlatou misku. Žena marně tahala za pouta a její tlumené prosby byly čím dál zoufalejší. Muž jí klidně prořízl žílu na vnitřní straně lokte a sbíral proud krve do pozlacené misky.

„Jako všechny galdry jsou odsouzeny k smrti ukamenováním," zahřměl kaptein. „Ale nejdřív proběhne letting jako pokání před králem bohů."

Havrani zlověstně krákorali z vrcholu zvonice, zatímco dav v tichosti čekal. Kámen v Sillině ruce nesnesitelně ztěžkl. Po dlouhé minutě se miska naplnila. Gothi namočil prsty do krve a nakreslil jimi řadu čar a kruhů na čelo ženy – runový symbol, který jí znemožňoval vstup do Ursirského posvátného lesa v posmrtném životě. Plešatý muž přistoupil k oltářnímu kameni a zpíval v urkanštině, zatímco vyléval zbytek krve na runové nápisy.

Když se gothi přesunul k další odsouzené, upoutala Sillinu pozornost kaluž krve na pódiu. Krev pomalu kapala z lokte první ženy.

Kolikrát se to ještě stane? Kolik mužů a žen zemře, než bude uspokojena krvežíznivost medvědího boha – než bude potlačena nenávist Ivara Železného srdce vůči galdrám?

Tlumené prosby odsouzených byly čím dál naléhavější a Silla si uvědomila, že gothi splnil svou úlohu a obrátil se k davu.

„Nyní prokážete svou loajalitu k Ursirovi, králi Ivaru Železnému srdci, jejich krví!“ Dav jásal, i když někteří vypadali, že se prostě smířili s krvavou úlohou, která je čekala.

První kámen byl hozen a prolomil ticho náměstí. Sille se na okamžik rozostřilo vidění a v hlavě jí zazněly výkřiky její matky. Zatnula zuby a snažila se potlačit vzpomínky. Nesměla se zhroutit, ne tady, ne teď.

Byly vrženy další kameny. Mlasknutí předcházel tlumený výkřik. Silla sklopila oči a pevně sevřela svůj kámen, zatímco výkřiky vesničanů a křik žen se proplétaly v nepříjemnou melodii, z níž se jí ježily chlupy.

S pomocí ostatních spojenců jarla Gunnella se přiblížila k pódiu a koutkem oka zahlédla, jak Bera hází svůj kámen. Ale sama Silla zůstala jako přimrazená na místě a zírala.

Vztek v ní vzplanul jako zapálený slaměný vích. *Špatně. To je všechno špatně.*

„Hoď to,“ řekla malá blondýnka. „Tvoje kůže je na bičování příliš hladká.“

Silla se zhluboka nadechla, natáhla ruku a hodila kámen směrem k pódiu. Nedívala se, jestli zasáhl cíl.

A tak to pokračovalo dál, nekonečný příval krve a zuřivosti. Nad hlavami křičeli havrani; krev se hromadila na pódiu ještě dlouho poté, co ženy přestaly křičet; dlouho poté, co bezvládně svěsily rozmlácené hlavy. Klaernar se procházel davem a hledal nehozené kameny, zatímco ve vzduchu visela těžká pachuť násilí.

Vtom zazněl kapteinův hlas: „Ať je to varování pro ty, které láká pokušení magie. Ursir vám určí osud, kterému neuniknete. Zaplatíte krví.“ Tím představení skončilo a dav se otočil k odchodu. Silla měla nervy na pochodu a nohy těžké jako železo.

Představovala si, jak její matka říká: *Mysli na krbové ohně. Měj takové myšlenky, které tě zahřejí.*

Mláďata tuleňů. Kýchání. Vůně knih.

Její přemítání však přerušil výkřik. Silla zvedla oči spolu s ostatními a podívala se na oblohu, kde se přes slunce pomalu plazil stín. Světlo bylo pohlceno a všichni se ocitli v přízračném šeru.

„Slunce bylo ukradeno!“ vykřikla žena a Silla si konečně uvědomila, že jde o zatmění.

„Sunnvald je rozhněván!“ zazněl chraplavý mužský hlas… známý hlas. „Projevuje svůj nesouhlas s masakrem!“

Srdce jí bušilo a pohledem přelétla ke klaernarským kapteinům. Sledovala rychlou sérii gest rukou. Tři klaernarové vytáhli viníka z davu, odtud, kde naposledy viděla svého otce. Panika v ní vzrůstala. Pak kapteini odtáhli muže na pódium a ona se podívala na jeho tvář.

Byl to Tolvik.

Silla vydechla úlevou, ale vzápětí se pokárala. Nebyl to její otec, ne, ale Tolvik byl dobrý a laskavý muž. V krku se jí zvedla žluč a nemohla odtrhnout pohled, když nejvyšší z klaernarů rozřezal pouta jedné z odsouzených. Její mrtvé tělo dopadlo s hlasitým žuchnutím, končetiny vyčnívaly v nepřirozených úhlech. S nemilosrdnou účinností začal kaptein připoutávat Tolvikova zápěstí k pilířům.

Ale starý muž se zdál být jen ještě více pobouřen. „Staří bohové to nedopustí! Už teď nás trestají dlouhými zimami!“

„Ticho!“ zařval kaptein a dlaní udeřil Tolvika do tváře.

Tolvik zamrkal a v jeho očích se zableskla odhodlanost. „Očistí zemi ohněm! Už se to jednou stalo! Stane se to znovu!“

Sille se sevřel žaludek. K Tolvikovi totiž přistoupil druhý kaptein a otevřel mu násilím ústa. Čepel zasvištěla vzduchem a Tolvikův křik dosáhl pronikavého crescenda, načež se utlumil v přidušeném vzlykání. Kaptein se otočil k davu a vtom něco spadlo s mokrým žuchnutím. Objevila se Tolvikova zmučená tvář. Z úst mu tekla krev a Sillu sevřela nevolnost. Jeho jazyk. Vyřízli mu jazyk.

„Má ještě někdo pohanské myšlenky, které by chtěl vyslovit?" zařval kaptein. Dav ztichl a stín se přesunul ze slunce pryč, takže se náměstí zalilo jasným zlatým světlem – naprosto nepatřičným, zcela neslučitelným s ponurou náladou, která se nad nádvořím vznášela.

„Existuje jeden jediný pravý Bůh," vykřikl gothi a prořízl Tolvikovi žílu. Krev stékala z jeho lokte do zlaté mísy. „Král bohů. Bůh *válečníků*."

Když poté gothi nakreslil runový symbol na Tolvikovo čelo a vylil krev na oltářní kámen, zaplnilo náměstí smrtící ticho. Kaptein podal gothimu rukavici a ten si ji nasadil. Na kloubech se leskly ocelové drápy.

„On je bůh zubů a drápů. A jeho jméno je Ursir!"

Dívej se jinam, přikázala si Silla, ale nedokázala to. Ani když Tolvikovi zvedli tuniku a drápy mu rozškrábaly měkké maso na břiše. Ani když staršímu muži vyhřezly vnitřnosti jako růžoví, kroutící se úhoři. Tolvik křičel bolestí, kterou Silla cítila v kostech, v samotné duši.

Byl ještě naživu, když dav opouštěl náměstí.

Byl ještě naživu, když se na něj snesli havrani.

A stále naživu, když na něm začali hodovat.

Silla se snažila všechno tohle vytěsnit ze své mysli a úporně se soustředila na modré sukně dívky před sebou – sledovala hrubé nitě, počítala rozptýlené díry, kam dopadly jiskry z ohniště. Omámená Silla sledovala ty sukně na vyšlapané prašné cestě, přes palisádové zdi

až nahoru k usedlosti jarla Gunnella. Byl skoro zázrak, že se její nohy vůbec hýbaly – celé tělo měla ztuhlé a mysl jí zamrzla.

Nebyla si jistá, jak daleko už ušla, když vtom v jejích uších zazněl tupý zvuk a do jejího zorného pole vletělo malé žluto-černé stvoření. Další vosa? Silla zamrkala, protože jí bzučela přímo před obličejem. Dokonce jí přistála na nose.

„Co –“ vyhrkla a odháněla ji.

„Starý blázen,“ zamumlala Bera a odvedla tak Sillinu pozornost od hmyzu.

Její myšlenky se vrátily na náměstí. Co se to s Tolvikem stalo? Býval chytrý a laskavý. Mluvit o starých bozích, vzývat jméno Sunnvalda v přítomnosti klaernarů, znamenalo prosit o smrt. Sillin otec jí dal jasně najevo, že i když je jejich povinností ctít bohy svých předků, musí to dělat za zavřenými dveřmi. A dokud bude na trůnu sedět král Ivar, tak to tak musí být.

Zapomněl snad Tolvik, kdo je?

Její mysl se vrátila k zatmění. Nyní už nebylo pochyb; nebylo jasnějšího znamení, že je čas odejít. Pokud ji historie něco naučila, pak to, že zatmění je předzvěstí temnoty – nevyhnutelně po něm následují špatné věci.

Minuli hospodářské budovy a došli ke dveřím dlouhého domu, kde se zastavili a čekali, až Bera zasune klíč do železného zámku. Silla měla pocit, že ta pouhá jedna hodina trvala celý týden. Svaly ji bolely, jako by celý den chodila, byla jen stínem sama sebe.

„No tak,“ řekla Bera, když vešli do dlouhého domu. „Kdo má chuť na šálek horkého róa?“

2

Silla se opřela o masivní jasanové stěny stájí a pohledem po polích zakrslého ječmene a žita hledala vysokou siluetu svého otce. Ačkoli již zazněl sedmý úder zvonu, pozdně letní západ slunce zajišťoval dlouhé a dobré osvětlení usedlosti.

Po rušném ránu nastal klid a vzduch byl tichý, až na jemné řehtání koní a tiché rozhovory ozývající se ze stájí. Přesto Sillu znepokojovalo to, co se dříve toho dne stalo Tolvikovi. Možná byla zbabělá, ale nedokázala se přimět jít do stájí a pohlédnout do tváří každého, kdo ho dobře znal. Chtěla jen vidět svého otce, slyšet jeho uklidňující hlas a ujistit se, že je v pořádku.

Vyndala si z vlasů koženou stuhu a rozpletla cop, který jí splýval po zádech. Kadeře se jí rozprostřely po ramenou. Prsty si masírovala bolavé místo na temeni hlavy.

Těžké dveře stájí se s duněním zavřely, až sebou Silla trhla a hlasitě hekla.

„Nechtěl jsem tě vyděsit." Objevila se temná postava, která změnila směr a zamířila k ní. Silla přimhouřila oči a snažila se rozeznat tvář.

Teprve když postava vystoupila ze stínu a pomalu kráčela vpřed, poznala dívka kováře. Muž se poškrábal na bradě a usmál se na ni. „Ty jsi Hafnarova dcera, že? Katrin?“

Silla na něj na okamžik zírala s prázdným pohledem, než si vzpomněla, že Hafnar je jméno, pod kterým se Matthias v současné době představuje. „U všech svatých,“ vyhrkla Silla. „Dneska jsem jako na jehlách. Odpovídám ano, na obě otázky.“ Zadívala se mu do očí – tmavých a laskavých, s vráskami od úsměvu. „A ty jsi Kiljan, že?“

Přikývl a podal jí ruku. „Rád tě poznávám.“

Silla vklouzla dlaní do jeho ruky a sklopila oči. Jeho opálené ruce byly velké a svalnaté; usoudila, že při jeho práci musí člověk takové ruce mít. Kiljan se opřel o zeď vedle ní a Sille hned pronikla do nosu slabá vůně koní a uhelného prachu. „Pracuješ u ohniště?“

„Ano. Mám na starosti pečení chleba, což mi vůbec nevadí. Věděla jsi, že existuje *devět* různých druhů chleba? S bochníky, plackami a chlebovými plackami se přece nemůžeš nudit, ne?“ Když si všimla Kiljanova prázdného výrazu, zarazila se. *Zase žvaníš,* pokárala se v duchu. *Zeptej se ho na něj.* „A ty pracuješ s koňmi?“

Přikývl.

Silla se usmála. „To musí být hezké. Miluju koně. Doufám, že jednoho dne budu mít svého vlastního.“

„Jsou to dobří společníci.“

Naklonila se blíž. „Mezi námi, mám koně radši než mnohé lidi. U některých to platí obzvlášť.“

„Musím s tebou souhlasit, Katrin.“ Kiljan se tiše zasmál. „Jak se ti líbí ve Skarstadu?“

„Je to tu krásné,“ odpověděla a pak se zamračila. „Tento týden ale takový nebyl. Jak se daří stájníkům po tom, co se stalo Tolvikovi?“

Kiljan se zahleděl na zem. „Nálada je ponurá.“

Objala se rukama. „To si dokážu představit. Znal jsi ho dobře?“

„Pracoval jsem s ním pět… šest zim? Nemůžu tomu uvěřit."

Zamračila se. „To je strašné –"

„Je čas jít."

Silla prudce zvedla hlavu, když uslyšela známý hlas, a její pohled se střetl s ledově modrýma očima. Otec se sice pořád pohyboval jako mladík, avšak začínal na něm být vidět jeho věk. Prozrazovaly jej šedivé prameny v blond vlasech i vousech a vrásky vryté do bledého čela. Všimla si i toho ostatního – špinavé šedé tuniky, přes kterou měl kožený kabátec, hevrítu, ruční sekery a dýk v pochvách u pasu.

Můj otec nikdy nechodí neozbrojený, pomyslela si ironicky. Jako dítě se vždycky ptávala sama sebe, jestli se svým hevrítem i spí, a jednou dokonce odtáhla přikrývku, aby to zjistila – jenže on ji chytil za zápěstí a hrubě jí ho zkroutil. Když se mu z očí vytratil spánek, omlouval se jí a varoval ji, aby už nikdy neděsila spícího muže. Pak jí ukázal dlouhou čepel, kterou skutečně schovával pod polštářem – svůj oblíbený hevrít s kostěnou rukojetí.

Napětí uvnitř Silly zmizelo; vrhla se vpřed a pevně otce objala. Jeho silné paže ji stiskly a na okamžik se zdálo, že se všechny nepříjemnosti uplynulého týdne rozplynuly. Odtáhla se a otec ji vzal za loket a vedl ji uličkou k jejich domu na okraji města. Silla se ohlédla na Kiljana, který otevřel ústa, ale pak je zase zavřel.

„Zítra, Kiljane," řekl její otec hlasem drsnějším než obvykle.

Silla se zamračila. Bylo to náhlé a možná trochu nezdvořilé rozloučení. „Ráda jsem tě poznala, Kiljane!" zavolala slabě přes rameno a mávla mu na rozloučenou.

Odfoukla si neposlušný pramen vlasů z obličeje. Bylo jí dvacet zim, a ještě nikdy nikoho nepolíbila. Už tak dlouho neměla opravdového přítele. Milovala svého otce. Cítila se s ním v bezpečí a on ji také miloval. Mohlo to být horší. Ale také lepší…

Toužila po něčem. Toužila *po něčem víc*. Po přátelství. Po lásce. Po životě. Jenže jak k tomu mohlo dojít, když se jen neustále ohlížela přes rameno, zatímco se s otcem vznášeli životem jako přízraky v temnotě? Pouze přežívali, dělali, co museli, aby vydělali dost sólas na přežití, a nikdy nezůstávali déle než tři měsíce na jednom místě. Silla vždy našla práci u ohnišť a otec obvykle získal práci na farmě. Obdivovala, jak se vždy dokázal hladce začlenit do každé nové práce a každého nového města – připomínal jí polární lišky, jejichž srst měnila barvu, aby splynula s okolím.

V poslední době však na něm byla patrná znepokojivá únava a Sillina nejistota rostla. Dlouhé dny práce na polích ho vyčerpávaly, stejně jako neustálé cestování. Takhle nemohli pokračovat navždy. To, co opravdu potřebovali, bylo bezpečí. Místo, kde by mohli dopřát odpočinek svým unaveným nohám a zůstat tam déle než tři měsíce.

„Sillo, slyšela jsi mě?"

Zamračila se. „Obávám se, že jsem zase fantazírovala."

„To si nech na dnešní noc, Povijnice," škádlil ji. „Říkal jsem, že je čas opustit Skarstad."

Silla povzdechla. Zabočili a vydali se po Vindurské cestě zpět k přístavku na Olafově statku, který v současné době nazývali domovem.

Tušila, že odejdou, ovšem teď, když to vyslovil, se v ní mísilo očekávání s nervozitou. Samozřejmě, čekal je nový začátek, příslib něčeho nového. Ale také nebezpečí cesty, prázdné žaludky, puchýře a vyčerpání.

Zírala na udusanou zem, po které kráčeli. „Kam nás naše putování zavede příště?"

„Do Kopy."

Upřela na něj pohled a zasmála se. „Velmi vtipné, otče."

„To není vtip. Dostal jsem dlouho očekávanou zprávu od sokola s pozvánkou do Kopy."

Zkoumala jeho vážnou tvář, zatímco se jí svíral žaludek. „Do Kopy? Otče, to je… minimálně měsíc cesty, ne?"

Kousala se do rtu. Určitě žertoval. Možná mu slunce zamlžilo mysl. Jenomže když se mu podívala do očí, zjistila, že jeho pohled je jasný a čistý.

„Proč ne Reykfjord? Myslím, že je to čtyři dny chůze. Bera říkala, že tam dělají nejlepší kořeněnou medovinu v království. Mohli bychom si najít práci u výrobců medoviny a žít si jako v bavlnce."

Ale její otec byl v této věci neoblomný. „Kopa bude dobrodružství."

Silla si odfrkla. Dobrodružství. Toho měla za posledních deset let dost. „Vážně, otče. Pokud toužíš po dobrodružství, můžeme se klidně vydat do Zkroucených borovic. To jistě uspokojí tvou touhu po nebezpečí. Můžeme lovit krvežíznivé lesní tvory, jako jsou upíří jeleni nebo vlkoděsi." Na chvíli se odmlčela. „Ze všech míst v Íselduru, proč zrovna Kopa?"

Silla ani netušila, kde ji hledat na mapě. Věděla jen, že leží někde na severu. *Daleko* na severu, ale ne tak daleko jako země Nordur která, pokud si dobře vzpomínala, ležela na tak vzdáleném severu, že v chladných zimních měsících zažívala jen jednu hodinu denního světla. Žádná síla na světě by ji tam nepřitáhla.

Obrátil se k ní s vážným pohledem. „Dostal jsem zprávu, Sillo. Existují útočiště pro ty, kteří to potřebují. Bezpečné útočiště, kde bychom mohli nabrat dech."

Silla zaváhala. Útočiště. Mohla by to být pravda?

K tomuto tématu přistupovala raději opatrně. „Předpokládejme, že jsme se rozhodli jet do Kopy – a otče, prosím, všimni si, že jsem použila slovo *předpokládejme* –, tak bychom to museli udělat v něko-

lika etapách. Sólas nám dojdou dlouho předtím, než tam dorazíme. Ty silnice… jsou na cestování dost náročné, že?“

„Velmi,“ odpověděl s toužebným pohledem v očích. „Jako mladý muž jsem tam cestoval sám. Jeli jsme celou cestu z Kopy až do Sunnavíku. Trvalo nám to celý měsíc a půl… ale Sillo, bylo to krásnější, než si dokážeš představit. Dlouho jsem cítil volání severu a tato zpráva to potvrzuje. Osud nás zavádí do Kopy. Do bezpečí.“ V jeho hlase zaznívala nakažlivá energie.

Silla bezděčně sáhla na lahvičku, která jí visela na kožené šňůrce kolem krku, a pohladila hladký kov. Zmínka o zprávách ze severu přišla zničehonic. Proč posílal sokoly – a komu je vlastně posílal?

„No,“ řekla pomalu a vdechovala vůni borovic a jalovců, které rostly po obou stranách cesty, „pokud tvé srdce touží po Kopě, pojďme nejprve do Reykfjordu. Po cestě to za chůze probereme.“

„Přesvědčím tě, Povijnice,“ odpověděl otec láskyplně, objal ji silnou paží kolem pasu a pevně ji stiskl. Byl o půl hlavy vyšší než ona. Položil jí tvář na vlasy. „Musíme vyrazit za svítání. Vyzvedla sis výplatu?“

Přikývla a pohladila kožený měšec připevněný k opasku, v němž cinkaly sólas a několik kressenů.

„Dobře.“

Cestou po silnici Silla přemýšlela, kým bude tentokrát. Už byla Thordis, Ingunn, Gudrunn a teď Katrin. Možná bude na tomto novém místě Atta. Ano. Atta zní příjemně.

Mraky se rozptýlily a sluneční paprsky dopadaly na vlhké jehličí a kapradí pokrývající lesní půdu. Někde vysoko nad nimi zakřičel pták a Silla natáhla krk, aby ho uviděla. Zamžourala a podařilo se jí ho rozeznat – dlouhá černá křídla, zakřivený žlutý zobák a bílý pruh na ocasních perech.

Černý jestřáb, uvědomila si s hrůzou. Silla položila ruku na otcovo předloktí a její smysly se zostřily do alarmující míry. Větvičky praskaly

nelibozvučně a zvedaly jí jemné chloupky na pažích. Vřískot nedaleké sovy ji vyděsil.

„Co je, Sillo?“ zeptal se otec, ale bylo už příliš pozdě.

Ze stínů se jako vlci vynořily postavy, oblečené v černém a ozbrojené ostrými ocelovými noži. Než Silla s otcem stačili zareagovat, byli obklíčeni.

Zastavilo se jí srdce, když zhodnotila situaci: šest mužů oděných v černých kroužkových košilích, ozbrojených velkými sekerami a meči. Jejich vousy byly zapletené do dvojitých copů, jak to měl rád král Ivar a jeho urkanští druzi.

Jako první ji napadl klaernar. Vypršel jí čas? Dostaly se šeptané zvěsti o pronásledované dívce konečně až k jejich uším? Příběhy o dívce, která vidí neviditelné? Ve Skarstadu byla sice opatrná, jenže přece jen hloupě uklouzla; oslovila přece tu malou blondýnku na náměstí.

Ale tito muži neměli na ramenou výstražné medvědí pláty ani tetování na tvářích.

„Co chcete?“ zeptal se její otec. „Máme jen pár mincí, ale jsou vaše.“

Nejvyšší z mužů vystoupil vpřed. Měl rozcuchané hnědé vlasy a oči černé jako noc. „Nechceme peníze.“ Přimhouřil oči a rty se mu zkřivily do zlomyslného úsměvu. „Ty dobře víš, proč jsme tady, *Tómasi*.“

Silla se při neznámém jméně zamračila. Pak se jí ulevilo – spletli si ji a jejího otce s někým jiným. Avšak když se podívala na otce, přeběhl jí mráz po zádech.

Jeho tvář byla bílá jako smrt a kymácel se na nohou. „Mýlíte se, já jsem Hafnar, ne Tómas. A tohle je moje dcera Katrin.“

Muž se zasmál, chladně a nevesele. Procházel kolem nich a hladil si vousy. „Myslíš si, že jsem blázen? Hledali jsme tě mnoho let, Tómasi, a dnes tvé štěstí skončilo. Není úniku.“

Silla slyšela tlukot svého srdce v uších. Omyl. Bylo jasné, že se jedná o omyl.

Ale proč otec vypadá, jako by viděl ducha?

Silla si připomněla dýku schovanou u kotníku a sebrala odvahu. „On *není* Tómas. Máte špatného člověka."

„Tómasi, Tómasi," pokáral otce vůdce. „Zklamal jsi mě. Nic jsi jí neřekl?" Zasmál se a obrátil svůj černý pohled na Sillu. „Zapomeň na svou loajalitu k tomuto muži. Není to ani tvůj příbuzný – nemáte společnou krev."

Sillin pohled přeskočil od cizince zpět k otci. Jeho oči se setkaly s jejíma a ona v nich spatřila potvrzení, lítost a, co bylo nejděsivější, strach.

Muž kývl a dva válečníci se vrhli vpřed a hrubě ji popadli. Její otec zařval a vrhl se na ně, ale přiběhli další muži. Na silnici se ozvala rána, když ho jeden z mužů udeřil hřbetem ruky, zatímco ostatní mu drželi ruce za zády.

„Ne!" Silla se zmítala v sevření bojovníků a snažila se dostat k otci, ale proti železnému stisku nic nezmohla.

Vůdce přiblížil svou tvář k její tak blízko, že ucítila jeho kyselý dech. Zavřela oči a snažila se ucouvnout, avšak někdo za ní ji natlačil dopředu. „Má jizvu," zamumlal a prstem v rukavici přejel po malé jizvě ve tvaru půlměsíce vedle jejího levého oka. „Je to ona."

Muž ji pustil. Silla zamrkala a zoufale se nadechla, aby uklidnila své bušící srdce. Co se to u věčných ohňů děje?

Vůdce upřeně hleděl na Sillu a na rtech mu pohrával krutý úsměv. „Královna Signe tě hledala, děvče."

Vytřeštila oči.

„Jen přes mou mrtvolu," odsekl její otec.

„To se dá zařídit, Tómasi. Tvá smrt má již dlouhé prodlení," odpověděl černooký muž a otočil se k němu.

Otec se však vymanil ze sevření únosců, vytasil svůj hevrít a převalil se na zem. Plynulým a hladkým pohybem sekl mečem nahoru, jako by to předtím už dělal tisíckrát. Vůdce unikl svištící čepeli jen o vlásek. Sillin otec se rychlým, hbitým pohybem postavil na nohy a namířil hevrít na krk nového protivníka. Válečník se prudce otočil a čepeli těsně uhnul.

Silla sledovala muže, který ji vychoval, s naprostým úžasem. Jeho pohyby byly hbité, rázné, nacvičené. Agresivně máchal hevrítem a s lehkostí se vyhýbal protivníkům tak, že si ho nemohla spojit s tím, jak ho znala – s tím mírným obrem, který pracoval na polích a nosil jí kameny ve tvaru srdíček.

Lesem se rozléhaly výkřiky. Jeden ze stojících útočníků se na otce vrhl a tím jí uvolnil ruku. Silla nečekala a jednala. Tvrdě dupla na botu zbývajícího únosce a vyrvala se z jeho sevření. Přikrčila se, uchopila dýku zasunutou v pouzdře u kotníku a zatáhla za ni – bez úspěchu. Zoufale zavrčela a znovu škubla za rukojeť, ale ta se ani nehnula.

Na okraji jejího zorného pole bojoval otec se čtyřmi muži. Vlasy mu vlály a hevrít svištěl ve vzduchu rychleji, než dokázala sledovat. Pak Sillinu pozornost upoutalo nechutné mlasknutí, když jeden z mužů spadl na zem. Otec rychleji než blesk popadl sekeru padlého muže a s takovou silou jí sekl nového protivníka, že proťal jeho kroužkovou košili. Muž se s pronikavým výkřikem zhroutil, načež otec pohotově vytáhl čepel z rozbitých nýtů a odkopl třetího muže, který se na něj mezitím vrhl.

Přes paniku, zmatek a bušení v uších se Sille vybavila vzpomínka na otcova slova.

Slib mi to, Povijnice. Pokud na nás zaútočí, uteč. Nesnaž se bojovat. Nedovol jim, aby tě odvedli.

Silla se podívala na stíny borového lesa a pak vyskočila z podřepu směrem ke stromům.

Udělala dva kroky.

Zničehonic se objevila ruka, která ji objala kolem krku a pevně stiskla. Setrvačnost udržela její tělo v pohybu a nohy se jí odlepily od země, zatímco ruka ji přitáhla zpět k tvrdé hrudi.

„Kam utíkáš?“ zasyčel hlas – vůdce. Sillu zamrazilo. „Neboj se. Královna tě nezabije. Aspoň ne hned.“

Silla třeštila oči a lapala po dechu, ruce zoufale škrábaly paži kolem krku a tvář za ní. Nehty se jí zaryly do kůže a zatahala. Muž zaklel, ale jeho paže ji stiskla kolem krku ještě pevněji; druhá paže ji obepnula v pase a přitlačila jí ruce. Kopala, mlátila kolem sebe jako zvíře toužící po svobodě, avšak proti jeho sevření nic nezmohla.

Zvuky boje utichly. Čas přestal mít význam. Celý její svět se soustředil na bolest v krku a zoufalou potřebu vzduchu. Před očima jí tančily mihotavé hvězdičky, okraje jejího zorného pole se stmívaly a zmenšovaly se.

Padala.

Její zrak se zbarvil do červena.

A pak ji obklopila tma.

VŮNĚ ZEMĚ. V ústech měla kovovou pachuť. Cítila na sobě velkou váhu. Slyšela přerývané, hekavé zvuky.

Vědomí se jí vrátilo náhle jako letní bouře. Ty zvuky vydávala *ona*. Zoufale lapala po dechu, zatímco se jí před očima objevovala světla. Krk i obličej měla rozpálené a pulzující.

Silla zhodnotila svou situaci. Ležela v příkopu, uvězněná pod něčím těžkým. Otočila hlavu a zvedl se jí žaludek – spatřila černé oči, otevřené a bez života. Zavrtěla se a uviděla otcovu sekeru – vězela v lebce toho muže. Silla zůstala úplně nehybná. Copak ji ostatní ne-

viděli? Mysleli si snad, že je mrtvá? Ale řinčení mečů, chroptění a výkřiky utichly. Teď tu panovalo jen děsivé ticho.

Ticho tak hlasité, že ji z něj bolely uši.

„Otče," zachraptěla. Zběsilý výbuch energie donutil její končetiny k pohybu. Kroutila se, dokud se neosvobodila zpod mužova těla.

Silla se postavila na nohy a rozhlédla se po Vindurské cestě.

Všude byla smrt.

Uvěznila ji noční můra, hrozná noční můra, ze které se nemohla probudit. Po silnici ležely rozházené mrtvoly, na nichž se krmili havrani, a vzduch vibroval tichým bzučením mrchožroutských much. Překročila useknutou ruku, což vyvolalo rozzlobený ústup ptáků, a prošla kolem muže, který měl v krku zabodnutý hevrít. Vtom její pozornost upoutal vlhký, dusivý zvuk – Silla se prodrala do středu krvavých jatek, kde nehybně ležela známá postava.

Z nejméně čtyř ran na trupu jejího otce vytékala rezavě červená krev. Obklopovala ho cizí těla. Jedno leželo roztažené přes jeho nohy, probodnuté mečem tak hluboko, že mu vyčníval ze zad.

Ulevilo se jí, když viděla, jak se hrudník jejího otce zvedá a klesá. Avšak z ran mu s každým nádechem unikala krev. „Otče!" vykřikla a pokusila se z něj mrtvolu odtáhnout, ale ta se ani nehnula.

Silla padla na kolena vedle otce a položila mu ruku na tvář. Tenhle muž vůbec nevypadal jako její otec. Měl obličej pokrytý krví, vlasy slepené a zbarvené do ruda. Její klidný, laskavý otec, ten obrovský muž. Jak se to mohlo stát? Po tvářích jí stékaly slzy a zanechávaly na nich mokré stopy.

„Otče…," zašeptala.

Víčka se mu zachvěla a otevřel oči.

„Sillo," zachraptěl. Jeho hlas zněl divně – hrozně divně.

„Otče," vzlykala Silla. „Otče. Ty žiješ! Budeš v pořádku. Najdu léčitelku a přivedu ji k tobě."

„Povijnice," řekl jí. „Ne. Můj osud je zpečetěn."

Sille se v hrdle zvedl vzlyk. „Ne, otče, nesmíš –"

Otec jí přiložil prst potřísněný krví na rty, takže se přinutila mlčet.

„Můj hevrít," zachraptěl. Její pohled přeskakoval z mrtvoly na mrtvolu, až ho našla, leštěnou kostěnou rukojeť, která prořízla jednomu z mužů krk. Musela zabrat několikrát, než se jí ho podařilo vytáhnout, a když se uvolnil, vydal nechutný, mokrý zvuk. Rychle spolkla žluč, jež jí stoupala do krku, a spěchala zpět k otci. Sůl ze slz ji štípala na jazyku, když sevřela jeho ruce kolem slonovinové rukojeti zbraně – zbraně, která ho bude chránit, až bude putovat posmrtným životem a usadí se mezi hvězdami.

„Chci, abys věděla," zašeptal, „že jsem tě miloval jako vlastní dítě."

Sillu jeho přiznání ohromilo. Zakašlal a horká krev jí postříkala tvář.

„Matrace," zamrkal otec a nadechl se. „Postel… jdi do Kopy." S námahou se znovu nadechl. „Nedovol královně, aby tě odvedla. Ty jsi… přeživší." Vydechl a vlhce zachrčel, až Sille přeběhl mráz po zádech. S hrůzou sledovala, jak z jeho očí mizí život.

„Ne!" Přitáhla si jeho hlavu do klína a uhladila mu vlasy z tváře. V hrudi se jí zlomil tichý vzlyk. Držela jediného člověka, kterého na tomto světě měla. Slzy jí kapaly na jeho zkrvavenou tvář a kreslily na ní stezky.

Vtom praskla větvička a Silla obrátila pohled k lesu. Pravděpodobně to bylo zvíře nebo zlomyslný lesní duch, ale nemohla nic riskovat. Ačkoli si přála držet svého otce v náručí a oplakávat ho, aby mu mohla dopřát důstojný pohřeb, bylo třeba jednat rychle.

Musíš utéct.

Primitivní část její mysli převzala kontrolu. Silla vytáhla mince z otcových kapes a pak vstala.

A potom utekla.

3

Vrata stodoly bouchla o zeď, pod Sillou se podlomily nohy a spadla na udusanou hliněnou podlahu. Energie proudící v jejích žilách vyprchala a smysly měla otupené, jako by se ocitla pod vodou.

Chata na okraji pozemku Olafa Rudého byla malá a dříve sloužila k ubytování polních otroků, dokud pro ně nepostavili nové ubikace. Jednopokojová chata měla uprostřed obdélníkové ohniště, nad kterým visel železný hrnec. Zbytek místnosti byl strohý; na jedné straně stála truhla a slaměné matrace pokryté kožešinami a několika vlněnými přikrývkami, na druhé straně stůl s lavicemi a nad ním se táhly police s potravinami. Horní police sloužila jako provizorní oltář. Před kousky chleba a dvěma poháry medoviny – jeden pro bohy, druhý pro duchy – stály nízké, téměř vypálené svíčky. Silla se po strohé místnosti zoufale rozhlédla. Táhlo do ní snad ze všech stran, ale byla jejich… byla *jejich* už několik krátkých měsíců.

Prsty si prohmatala obličej a krk. Ostrá bolest pod okem a podél oteklého krku naznačovala, že bude mít značné modřiny. Dala si pár

minut na to, aby se vzpamatovala a vstřebala, co se stalo. Věděla, že její otec zemřel – viděla, jak se mu naposledy zvedla a klesla hruď, viděla, jak z jeho očí mizí život. Přesto podvědomě naslouchala, zda ho neuslyší. Každou chvíli přece musí zaslechnout dunění jeho bot na schodech. Objal by ji a všechno by bylo v pořádku.

Slzy jí zalily oči a stékaly po tvářích a ona je zoufale otírala. *Musíš odtud odejít*, připomínala si, avšak její myšlenky byly tak zamlžené, že sotva dokázala uvažovat.

„Nemohla jsi vytasit dýku," řekla dívka z rohu místnosti, čímž vytrhla Sillu z dumání. Vrhla na dívku podrážděný pohled a pak se podívala na své ruce, třesoucí se v tlumeném světle chýše. K velkému zděšení zjistila, že jsou potřísněné otcovou krví.

Královna tě nezabije. Aspoň ne hned. Slova válečníka jí neustále zněla v hlavě a Silla pevně zavřela oči.

„Proč tě chce královna zabít, Sillo?" zeptala se ta malá blondýnka.

Při té myšlence se Sille sevřelo srdce. „Přestaň," zavrčela. „Musím se soustředit. Musím jednat rychle."

Silla přešla k vědru s vodou u krbu a umyla si krev z rukou i z obličeje. Otřela si tváře kouskem plátna, který ležel poblíž, a pak na něj otupěle zírala. Dnes ráno tím plátnem utírala misky po jídle a teď tam stále leželo.

Všechno v jejich chatrči bylo stejné, jak to ráno nechali. Otcova modrá tunika ležela rozprostřená na jeho posteli, jeho rukavice z vlčí kožešiny visely na stole, aby uschly, a srdcovitý kámen, který jí přinesl z pole, spočíval vedle Silliny postele. Jak mohly tyto detaily zůstat nezměněné, když všechno ostatní v jejím životě bylo zničeno?

Shrnula prádlo do velké hromady a odhodila ho, ale na hněv nebyl čas.

„Matrace," řekla dívka a ukázala na postele.

Silla se kousla do rtu. „Něco… schovaného pod matrací?“

„Miluju hádanky,“ zvolala dívka a zatleskala rukama.

Silla se přiblížila k postelím. Hořela zvědavostí. Stáhla kožešiny z otcovy postele a odložila je stranou. Prsty projížděla pod slaměnou matrací a hledala něco neobvyklého na pryčně, ale nic nenašla. Poté, co marně prohledala i svou postel, začala Silla uvažovat, zda ta slova nebyla jen blouzněním umírajícího muže.

„A co *uvnitř* matrace?“ zeptala se malá blondýnka a poškrábala se na lokti.

Silla vytáhla dýku z pochvy v botě a rozčílila se, když se teď čepel snadno uvolnila. „Krám jeden odporný,“ zamumlala a zlostně se na ni podívala.

Přejela čepelí po okraji otcovy matrace a pak vložila ruku do slámy uvnitř. Téměř okamžitě něco uchopila, načež vytáhla hrubě tkaný pytel.

Silla přešla přes pokoj a vysypala obsah na stůl. Vykutálely se sólas a kresseny, a když pytel naklonila, uviděla něco, co uvízlo na dně – pergamen složený do malého čtverečku. Opatrně ho rozložila a přečetla nahlas:

Tómasi,

upřímně se omlouvám za tak pozdní odpověď. Poštovní stanice Mossarokk je již dlouho opuštěná a hlídka náhodou narazila na tvé dopisy – naštěstí to byli naši spojenci. Země Eystri mají mnoho útočišť pro ty, kteří to potřebují. Přijď do Kopy před příchodem zimy a my tebe a tvou dceru ubytujeme v domě se štítem.

Zeptej se na Skeggagrima v domě s modrými okenicemi vedle hostince Dračí doupě v Kopě v Eystri.

Hodně štěstí na cestě.

Tvůj přítel.

„Skeggagrim?“ zeptala se blondýnka a sevřela okraj stolu vedle Sillina lokte. „Zní to jako postava ze skaldské pověsti. Možná je to troll.“

Silla pergamen otočila a pátrala po dalších informacích, ale byl na druhé straně prázdný. Přestože se jí příčila představa tak dlouhé cesty, vyhlídka na bezpečí byla lákavá. Víc než lákavá… Po bezpečí v životě toužila ze všeho nejvíc – a tady to stálo, zapsané inkoustem černé na bílém.

„Myslím, že pojedu do Kopy.“

„*My* pojedeme do Kopy?“ zvolala dívka. „Dobrodružství, to bude zábava!“

Kopa bude dobrodružství, řekl předtím otec. Slzy se jí znovu začaly hromadit v očích a Silla se donutila k pohybu.

Složila pergamen a dala ho do tašky s mincemi ze stolu a těmi ze svého měšce. Tašku zastrčila pod lněné spodní šaty a prsty nahmatala kapsu, kterou si našila dovnitř vedle boku. Po dlouhém cestování po silnicích Suduru věděla, že cennosti je třeba vždy uchovávat v bezpečí a dobře schované.

Vrátila se k otcově posteli, prsty sevřela drsnou vlněnou látku jeho tuniky a nemohla odolat. Přiložila si ji k nosu, vdechla jeho vůni a pak si ji přitiskla k hrudi. Tato tunika v sobě uchovávala poslední zbytky jeho přítomnosti. Bylo to pošetilé, měla jen omezený prostor, a přesto ji nacpala do svého konopného pytle.

Vzala kamenné srdíčko ležící vedle její postele a prsty přejela po jeho hladkém povrchu. Vložila ho do tašky. Z truhly vedle postele vytáhla spodničky a tlusté vlněné šaty, hřeben vyřezaný z parohu a červený plášť. Prsty uhladila kožešinovou kapuci. V červené barvě samozřejmě nebude nenápadná, ale plášť byl silný a prošívaný a tam, kam se chystala, bude potřebovat především teplo.

Pak Silla přešla k policím s kuchyňskými potřebami. Vzala měch na vodu a zabalila černý chléb do kousku plátna. Do pytle vložila

jablka a mrkev, tvrdý sýr a uzeného losa. Zadívala se na obětní dary na provizorním oltáři a na chvíli se zastavila. *Jak moc nám byly k užitku*, pomyslela si s trpkým pousmáním.

Bohové nefungují tak, jak očekáváme, Povijnice, říkával otec.

S těžkým povzdechem smetla kůrky chleba na podlahu a přemístila svíčky na polici s potravinami – aby zahladila všechny stopy po tom, že uctívali staré bohy.

Nato Silla popadla malou dřevěnou krabičku, která stála vedle hromady ošuntělých misek. Stáhla ji dolů, odklopila víčko a nahlédla dovnitř. Její pohled spočinul na zelených lístcích, pokroucených a naskládaných na sebe. Zvedla lahvičku zavěšenou na šňůrce kolem krku, odstranila zátku a nacpala dovnitř tolik lístků, kolik se tam vešlo, a pak krabičku přidala do svého pytle.

„Můžeš si jednu dát hned teď," navrhla dívka. Silla pocítila touhu.

„Brzy," zašeptala a rozhlédla se po místnosti. Přístavek byl tichý a klidný a otevřenými dveřmi tam proudilo slabé světlo ubývajícího dne.

Zvenku se ozvalo hlasité praskání. Silla upustila pytel, schovala se pod lavici a přetáhla přes sebe ovčí kůži, aby se zakryla. Jablko se zakutálelo po podlaze a její srdce bilo jako válečný buben.

Čekala a počítala své dechy.

Jeden. Dva. Tři. Čtyři. Pět.

Nic. Budova byla tichá. Nic se nedělo. Silla se zhluboka nadechla a vylezla zpod lavice.

Přemýšlela o zvířatech na Vindurské cestě, o vlkoděsích, jejichž vytí slyšela během posledních úplňků, a o medvědech, kteří poškrábali kůru stromů podél silnice. Ještě horší byla stvoření, o kterých se říkalo, že straší v lesích, samotné ztělesnění nočních můr. Upíří jeleni, kteří lovili ve smečkách a vysávali obětem krev. Vlčí pavouci a další, jejichž jména se ani nechtěla učit.

„Potřebuješ zbraň," řekla dívka s mrzutým výrazem a zkřížila své hubené ruce přes špinavou noční košili.

Silla se podívala na svůj kotník, kde byla opět zasunutá dýka.

„Zbytečná, odporná věc," zamumlala hořce. Jak ubohé, nosit dýku, když ji nedokázala vytasit ve chvíli nouze. Představovala pouze iluzi ochrany, falešný pocit bezpečí. Přehodila si pytel přes rameno a naposledy se rozhlédla po domě. Zoufalstvím a smutkem ji začalo škrábat v krku, ale polkla a vše zažehnala.

Procházela otevřenými dveřmi a její oči těkaly zprava doleva, pak dolů po udusané hliněné stezce, která vedla k Vindurské cestě.

Obloha už ztmavla, ale mraky se rozestoupily a zapadající slunce vrhalo zlaté světlo na cestu před ní. Silla zahnula doleva a obešla zezadu chýši, kde její otec schovával nářadí, které mu dodal Olaf. Prsty přejela po železných kleštích, sekeře a pilce na kov. Nakonec se zastavila u kladiva, pohladila hladký povrch dřeva a potěžkala ho. Nevážilo moc, ale přesto dost na to, aby způsobilo škodu.

„Skvělé," povzbudila ji dívka. „Radši se už vydáme na cestu."

Silla se vrátila před domek a na schodech se naposledy nadechla, na prahu mezi pohodlím a známostí svého starého života a nebezpečným neznámem nového. Pak se odvrátila. Sešla po zářící pěšině a dala se po Vindurské cestě. Spěchala pryč ze Skarstadu, pryč od svého otce a pryč od svého rozbitého života.

4

Zkroucené borovice

Silla rychle a odhodlaně kráčela lesem. Strach vytěsnil její smutek, a tak soustředila veškerou svou energii na to, aby se co nejvíce vzdálila od mrtvých válečníků. Po dlouhé hodiny se snažila jít ze všech sil, v jedné ruce svírala kladivo a ve druhé popruh pytle, který nesla přes rameno.

Les byl dost děsivý už za denního světla, ale v noci se proměnil v úplně jiný svět; v zemi stínů a tvarů, které se na okraji jejího zorného pole neustále měnily. Silla bedlivě sledovala cestu, odhodlaná nedovolit zlomyslným lesním duchům, aby si dělali, co chtějí. Matka vyprávěla příběhy o zlovolných duších, kteří měnili stezky a přetvářeli lesy, až se v nich lidé beznadějně ztráceli. Zároveň však mluvila i o těch laskavých, kteří – bylo-li s nimi zacházeno s úctou – udělovali poutníkům procházejícím jejich zeměmi přízeň a požehnání.

V temné noci vládlo nepřirozené ticho, téměř jako by les zadržoval dech. Přesto Silla dál neohroženě pokračovala mezi křivými kmeny Zkroucených borovic. Tato část lesa získala svou přezdívku kvůli deformaci kmenů borovic, pokroucených a znetvořených do hrozivých

tvarů. Bylo to dílo otravných duchů? Silla to nemohla s jistotou říct, ale rozhodně to mělo děsivý účinek, který ji nutil spěchat.

V hloubi duše věděla, že pro ženu není bezpečné jít po této cestě sama. Nejenže to bylo nebezpečné, Ursirovo učení navíc nařizovalo, že ženy musí po setmění doprovázet jejich manžel, bratr nebo otec.

„Ty nikoho z nich nemáš," pravila dívka a mávla holí směrem k hromadě kapradí.

Silla si odfrkla. „Musíme si pospíšit," řekla. Silnice měla svá vlastní pravidla – byla plná zlodějů, válečných band kontrolujících různé úseky a dalších nebezpečných, zoufalých mužů. Zůstat nenápadná a nezpozorovaná znamenalo jedinou naději. „Nejlepší bude držet se v lese, cestovat v noci a spát ve dne," zamumlala.

„Už jsme tam?" kňourala dívka. Silla se uchechtla.

„Ještě tak plus minus čtyři noci."

Čtyři dlouhé noci a dorazí do Reykfjordu. Pak si bude moct oddechnout, přehodnotit situaci a rozhodnout se, co dál. Celkově to vypadalo jako obrovský, až nemožný úkol. Do rozšiřujících se trhlin v její duši se začal vkrádat smutek. Silla se proto raději soustředila na své kroky a bedlivě kladla jednu nohu před druhou. To bylo vše, co mohla dělat.

Silla nikdy neměla ráda tmu, a tak pocítila vděčnost, když krátce po západu slunce vyšly sesterské měsíce – Malla, velký, výrazný a jasný, a Marra, malý, ale klidný a neměnný. Pod mléčným svitem se rozvinuly vějíře bílého lišejníku a odhalily mu své volánkovité okraje, zatímco shluky sněhových hub uvolňovaly světélkující spory. Třpytily se v půlnočním lese jako malé hvězdičky. Silla je už dříve viděla – nebylo to poprvé, co šla po setmění lesem –, ale díky pohledu na tuhle krásu se nyní cítila o něco méně osamělá.

Na cestě Silla nemohla zabránit proudu odhalení, který se jí vkrádal do mysli.

Miloval jsem tě jako vlastní dítě.

Slova jejího otce jí zněla v uších znovu a znovu a pokaždé se jí svíral hrudník a žal se dral ven s ještě větší silou. Žal, ale také vztek – jak jí mohl něco takového zatajit?

Pokud Matthias není můj biologický otec, kdo jím tedy je? přemýšlela. *Jak ke mně přišel? Ukradl mě? Jsou moji biologičtí rodiče naživu a hledají mě?*

„To se mi zdá nepravděpodobné," řekla Silla nahlas. Nedokázala si to představit – svého laskavého otce, jak unáší dítě. Dosud byli oni dva proti celému světu, avšak teď hořce hledala nový smysl života, který spolu prožívali stále jen na útěku.

Královna Signe tě hledala, děvče.

Ani tato slova nemohla dostat z hlavy. Královna ji chtěla – hledala ji. Ale musela si splést osobu. Muselo jít o nedorozumění.

Má jizvu. Je to ona.

Prsty přejela po malé jizvě ve tvaru půlměsíce v koutku levého oka. Vždycky jí říkali, že se praštila do oka o roh stolu. Byla to lež, stejně jako jméno Matthias? Stejně jako fakt, že nebyli pokrevní příbuzní?

„Slyšela jsem, že královna Signe je jako královna ze skaldské pověsti," zamyslela se dívka.

Silla přemítala, co věděla o královně Signe. Věděla, že královna byla dříve princeznou Norvalandu, že měla bílozlaté vlasy, které byly v tom království tak žádané. Rovněž jí bylo známo, že ze sedmi sourozenců při invazi Urkanů zachránili pouze Signe, která byla ceněna pro svou krásu. Proto ji vzali jako nevěstu pro Ivara.

Možná by královna mohla ovlivnit svého manžela, ale podle Sillina vědomí se Signe na správě království nepodílela. Klaernar, správa země, zákony a vláda, to vše spočívalo v rukou krále Ivara a jarlů, kteří mu sloužili. Ale válečníci na té cestě přece jasně řekli, že Sillu chce *královna*, ne král.

Co tedy chtěla se Sillou dělat?

„Zabít tě," odpověděla dívka. „Ale ne hned."

„To mě vůbec neuklidňuje," zašeptala Silla.

Ticho lesa narušilo mávnutí křídel nad hlavou. Silla se bezděčně vrhla hlouběji do lesa, proklouzla mezi pokroucenými kmeny a schovala se za hustý jalovec. Napnula tělo, zvedla kladivo a sledovala Vindurskou cestu.

Jeden. Dva. Tři. Čtyři. Pět.

Nic.

Vždycky nic. Jenomže jednou to může být něco. Vlkoděs, medvěd, upíří jelen nebo ještě hůř, člověk. Po několika napjatých minutách se vynořila zpoza divokého křoví a pokračovala podél silnice ve stinném lese.

Měsíce visely nízko na obloze, když se Silla konečně rozhodla, že se vyspí. Vydala se asi půl míle hlouběji do lesa. Značkovala stromy mělkým škrábancem nože, aby ji podvodní duchové nemohli uvěznit v hlubinách. Našla široký kmen jeřábu, pod nímž půdu pokrýval mech, a položila tam svůj pytel. Odlomila suchou a křehkou větev od kmene stromu a táhla ji po zemi, až vytvořila kruh kolem stromu a místa, kde bude spát.

„Sunnvalde, ochraňuj mě," zašeptala. „Mallo, dej mi odvahu. Marro, požehnej mi moudrostí. Stjarno, osviť mi cestu." Její víra však kolísala a slova zněla prázdně. Kdyby bohové byli skuteční, jak by mohli dopustit, aby se tohle stalo?

Silla vstoupila do kruhu a s úlevou vydechla. Pak se posadila na měkký mech. Opřela se zády o kmen a vytáhla kámen ve tvaru srdíčka, který hladila prsty. Podivně ji uklidňovalo, když držela v ruce věc, kterou jí otec dal. Cítila se dezorientovaná, zmatená. Jak mohl otec zmizet, vždyť se ještě před pár hodinami probudili jako každé ráno! Jak mohl zmizet – jeho tunika přece stále ještě vydávala jeho vůni!

Náhle nad Sillou cosi zapraštělo. Ihned vyskočila na nohy a zoufale se natáhla po kladivu. Zírala do inkoustové tmy nad sebou. Zaznamenala náznak pohybu, pak švihnutí křídel a v jejím zorném poli se ocitla sova. Zírala do černých očí na přízračně bílé tváři, kladivo připravené k útoku.

Z plic se jí vydral vysoký a slabý smích, když jí došlo, jak komická je ta situace. „Vzchop se, Sillo Margréto," řekla si.

„Šílenější než berserker," zasmála se dívka.

Silla zavrtěla hlavou a znovu se posadila. „Co předpovídá sova?" zamyslela se a okusovala chléb a jablko.

„Spánek," zívla malá blondýnka, která se stočila vedle ní. „Sova předpovídá spánek."

Ohryzek jablka a nejtvrdší část chleba nechala Silla jako oběť duchům. Dosud jí nebránili v cestě, takže doufala, že si udrží jejich přízeň. Ale i když zavřela pytel, cítila v žaludku prázdnotu. Musí moudře hospodařit, pokud chce přežít cestu do Reykfjordu. A navíc, pokud se chce dostat do Kopy, musí být i chytrá. Netřeba počítat peníze v kapse. Věděla, že na cestu na sever nestačí.

Schovala jídlo do pytle, vytáhla červený plášť a rozprostřela ho jako deku. Chvíli zírala na temnou klenbu nad sebou. Něco na té zemité, mechové vůni a mohutném stromu za ní vyvolalo vzpomínku z hloubi její duše. Další chladná noc strávená na lesní půdě, další noc, kdy bude spát opřená o strom.

„Vím, že je ti zima, Povijnice. Vezmi si moje ponožky a navleč si je na ruce. Jsou čisté, neboj se. Zítra budeme v Holtu a budeme si ohřívat prsty u ohně a popíjet šálky horkého róa."

Silla si otřela slzy z tváří a natáhla si vlněné ponožky na ruce a přes rukávy šatů. Trochu to pomohlo. Zachumlala se hlouběji pod plášť. Celý den ji pronásledoval smutek. Bolely ji nohy. A byla tak unavená, že jí pulzovala víčka.

„Pamatuj, jsme přeživší, Sillo. Zvládneme těžké věci. Děláme, co musíme, abychom zůstali naživu. V Holtu budeme v bezpečí."

„Ale proč jsme museli opustit Geirborg, otče? Líbilo se mi tam."

Otec si prohrábl blond vlasy. Byly čím dál víc neupravené, když tu teď nebyla matka, aby mu je zastřihla. Silla si všimla, že se v nich začaly objevovat šedivé prameny; jeho tvář byla více zvrásněná než před několika měsíci.

„Protože, Povijnice. Pokud si lidé uvědomí, že vidíš věci, které pro ně neexistují, klaernar tě přijde navštívit."

Jeho dech se měnil v obláčky páry. V lese byla tak hrozná zima, že jakmile pronikla do kostí, nebylo možné se jí zbavit.

„Ale já neumím kouzlit. Nejsem galdra. Je to jen duchovní přítelkyně."

„Já vím, Sillo, já vím, a není to fér. Ale jim to bude jedno."

„Chybí mi maminka." Bohové, jak jí chyběla. Sille bylo tehdy dvanáct let – matku ztratila před dvěma lety. Stabilita, kterou znala celý život, zmizela v jediném okamžiku. Ztratila svůj domov v Hildaru, houpačku na stromě, slepice.

Otec dlouze vydechl. „Taky mi chybí, Povijnice. Ano, opravdu."

Sklonil se k ní na zem, přitáhl ji k sobě a přikryl je oba vlněnou dekou. Po chvíli ji zahřálo jeho teplo.

Silla zavřela oči. Měla svého otce. Byla v bezpečí. Společně to zvládnou. Byli jen oni dva proti celému světu.

Zhluboka se nadechla a s výdechem se její obavy rozplynuly.

Při těch vzpomínkách Sillu pálily v očích slzy. V hlavě jí bušila kladiva a bolelo ji celé tělo. Nakonec se přestala bránit.

Celý den potlačovala svůj smutek strachem, ale teď mu dala volný průchod. Zaplavil ji jako příliv zoufalství a zahltil ji tak úplně, až měla pocit, že se utopí. Slzy jí stékaly po tváři a tělo se jí svíjelo při každém vzlyku. Myslela na svého otce, na to, co jí prozradil, na to, jak ji opustil.

Opustil ji.

Bylo to sobecké, ale proklela ho. Proklela ho za to, že ji nechal samotnou v tomto světě a zanechal jí jenom nezodpovězené otázky a ohromný úkol. Kopa. V Kopě na ni čeká bezpečí…, ale jak se tam má dostat?

„Já tě neopustím," zašeptala malá holčička a zastrčila si rozcuchané vlasy za uši. „Zůstanu po tvém boku."

Silla na dívku zamrkala. Cítila vděčnost za její přítomnost, ať už byla skutečná, nebo ne.

Lebku jí proťala bolest.

Silla sebou trhla a zavřela oči. Snášela ji jako bouřku. Celý život se těchto bolestí hlavy bála – celý život se jim za každou cenu vyhýbala. Ale právě teď byla ta bolest tak nesnesitelná, tak pohlcující a naléhavá, že potlačila i její smutek. Na té bolesti bylo snad i něco uklidňujícího – tuhle bolest mohla ovládat, mohla ji klidně smazat jediným, zvrásněným lístkem skjöldu.

Měla si vzít svou dávku, už když vyrazila z domova, jenže v tu dobu přemýšlela v mlze smutku pomalu a těžkopádně. Její tělo jí to připomnělo, jako vždy. Zrak se jí zatemnil a měla pocit, jako by jí do lebky vráželi nože.

„Vezmi si skjöld, Sillo," naléhala dívka. „Bude ti líp."

Když se jí zrak vrátil, Silla se zhluboka nadechla. Prsty sevřela lahvičku, která jí visela na krku. Odstranila zátku a třesoucími se prsty vytrhla zkroucený zelený lístek. V hlubinách Zkroucených borovic čaj zjevně nepřicházel v úvahu, takže si Silla lístek strčila přímo do pusy. Byl zemitý a hořký, žvýkala jej, jak jen mohla, načež ho s úšklebkem spolkla.

Zírala na lahvičku. Jeden lístek denně byl její příděl za posledních deset let. Ovšem dnes v noci bylo všechno jinak. Všechno se změnilo. Zaváhala, pak vytrhla druhý lístek a vložila si ho do úst. Nechtěla

už dál přemýšlet, nechtěla nic cítit. Chtěla zabít své city, tak jako válečníci na cestě zabili jejího otce.

Dva lístky by měly stačit.

Silla nasadila víčko zpět na lahvičku a schovala ji pod límec. Zírala do tmy. V žaludku jí rozkvetlo teplo, které se šířilo po páteři nahoru a pak zase dolů, až se rozzářilo na špičkách prstů rukou i nohou. V zorném poli se jí objevovaly záblesky světla, živé víry růžové, modré a žluté barvy, a Sillina hruď se uvolnila. I její dech se prohloubil.

Vyskočila ze své kůže, zanechala břemeno za sebou. V tu chvíli Silla prostě *byla*.

5

Něco Sillu sledovalo.

Před dvěma hodinami si na kořeni vyvrtla nohu a pocítila palčivou bolest v kotníku. Sedla si na zem, opřela se o pokroucený kmen borovice a zula si botu. K velké úlevě zjistila, že po uvolnění nohy z jejího sevření kotník sice bolí, ale není nijak vážně zraněný.

„Možná duchové shledali tvou oběť nedostatečnou," zamyslela se malá blondýnka.

Silla si povzdechla, ale nepolevovala. Cesta okrajem lesa však ubíhala pomalu. Mlha se ovíjela kolem pokroucených kmenů a zakrývala nerovný terén. Oblohu halily těžké mraky; bílé lišejníky a sněhové čepice hub spaly v nepřítomnosti měsíčního svitu. Místo něho teď les pokrývaly vrstvy stínů. Zakopnutí bylo tudíž nevyhnutelné.

„Bolí mě nohy," stěžovala si dívka znovu a znovu a Silla musela souhlasit – i ji všechno bolelo.

„Bolest znamená, že jsme naživu," pronesla Silla tiše, to ovšem dívku příliš nepovzbudilo.

Když si Silla masírovala kotník, pocítila najednou mrazení v žilách; měla jasný pocit, že ji někdo sleduje. Podívala se do lesa, avšak nedokázala v odstínech šedé a černé nic rozeznat.

„Něco nás sleduje," řekla malá blondýnka a ohlédla se přes rameno.

„Taky to cítím," zamumlala Silla.

Jakmile se vydala na cestu v noci, snažila se vůbec nezastavovat. Zastavení vždycky přinášelo záplavu smutku. Mysl jí hned začala přehrávat ony život měnící okamžiky, které se odehrály na cestě – řinčení kovu, když se střetly meče a dýky, děsivou paniku, když jí stiskli krk, pach země a železa, když se probrala z bezvědomí a tělo mrtvého válečníka ji tlačilo k zemi. A pak i slova, která jí úplně zničila život. *Není to ani tvůj příbuzný.*

Z toho důvodu bylo snazší pokračovat v chůzi, jít dál. A tak pokračovala.

Pocit, že ji někdo sleduje, ji provázel celé hodiny. Les hučel energií a chloupky na Silliných pažích se ježily. Svaly jako by pozbyly schopnost uvolnit se. Ještě zrychlila krok a nohy se bezohledně hnaly po nerovném terénu. Ale Silla nemohla takhle uhánět pořád dál a dál, neboť ji od Reykfjordu dělily ještě celé dny.

Černá tma noci přecházela v nejtmavší šedou a terén teď byl o něco lépe viditelný. A pak to uslyšela – klapot kopyt a mužské hlasy, které v tichu lesa zněly nepříjemně hlasitě.

Srdce se jí rozbušilo, až naráželo do žeber. Silla zaklela a přitiskla se k zemi. Proč si na tom trhu tehdy vybrala zrovna červený plášť? Pěkná neutrální barva, například šedá nebo zelená, by se k její situaci hodila rozhodně lépe. Jenže ta červená byla tak jasná a slavnostní a vyvolávala jí úsměv na tváři…

Nacházela se nejméně dvacet kroků od jezdců. V té temnotě obklopující stromy se Silla modlila, aby ji neviděli.

Sotva rozeznatelní muži projížděli kolem s vozem, který za nimi poskakoval. K jejím uším se donesly útržky rozhovoru.

„Půl dne jízdy od Reykfjordu," ozval se jeden hlas.

„Bude to krátká návštěva," řekl druhý, „pokud na nás čeká Krvavá sekera. Mám pro ně nabídku, které nedokážou odolat."

Klapání kopyt přehlušilo zbytek rozhovoru a brzy se les opět ponořil do ticha.

„Musíme si odpočinout," řekla dívka a zívla. „A já si nutně musím ulevit."

Silla byla úplně vyčerpaná. Šla nejméně deset hodin a její tělo zoufale volalo po odpočinku. Přesto se vzchopila a vydala se hlouběji do lesa, kde si po cestě značila stromy. Než našla odlehlý porost bříz, kde mohla rozbít tábor, obloha se ještě o několik odstínů zesvětlila.

Silla, zvyklá na rituály, vytvořila kruh, pronesla slova ke starým bohům a usadila se na měkké lesní půdě. Přejela rukou po kamenném srdíčku. Hledala v něm útěchu. Měla pocit, jako by stromy měly oči. Nepříjemný dojem se jí rozlil po celém těle a usadil se i v žaludku. Rozum jí říkal, že potřebuje odpočinek, jídlo a vodu, že tímto tempem nemůže pokračovat. Avšak její iracionální já jí našeptávalo, že nějaké stvoření jen jen čeká, až usne, aby ji roztrhalo svými tesáky a drápy.

Sama, pomyslela si. Byla úplně sama.

Silla si tuhle skutečnost velmi dobře uvědomovala. Není sama jen v tomhle lese, ale na celém světě. Kdyby se jí něco stalo, kdo jí pomůže? Kdyby zemřela, kdo by ji oplakával? Kdo by věděl, že kdy na tomto světě žila?

„Jsem tady já," řekla dívka a usadila se vedle ní.

„Ty nejsi skutečná," zašeptala Silla. S každým úderem srdce, s každým nádechem, který naplnil její plíce, jí chyběl otec.

Po tváři jí stekla horká slza.

Vtom nad ní zašuměla křídla. Silla sebou trhla. Pak se zadívala do temných, děsivých očí ve tváři bílé jako sníh a napětí v jejím těle povolilo.

„Pírko," zašeptala na sovu. „Vyděsila jsi mě. To nemáš nějakou ubohou myš, na kterou by ses zaměřila?" Sova zamrkala, pak se usadila hlouběji na větvi a hleděla na ně.

„Ta sova se na mě divně dívá," postěžovala si dívka. „Ať přestane."

„To ty jsi nás dnes v noci sledovala?" zašeptala Silla. „Poslali tě duchové, abys nás vedla? Jestli ano, mohla bych tě poprosit, abys zítra letěla *před* námi, aby to nevypadalo, jako by nás pronásledovala nějaká šelma?"

„Nebo bys mohla houkat," navrhla holčička. „V těchhle lesích je až příliš ticho."

Silla třídila své zásoby a přitom okusovala chléb. Neochotně rozdělila své nejlepší jablko a polovinu z něj položila za svůj ochranný kruh spolu s trochou drahocenného sýra, doufala, že duchové tuto oběť ocení. Zatímco jedla druhou polovinu jablka, upřeně se dívala na dva lístky skjöldu ve své dlani. Po dlouhém rozmýšlení si oba zastrčila do pusy za tvář a pohlédla na sovu.

Možná si to Silla jen představovala, ale v ostrém pohledu tmavých očí toho tvora vycítila nesouhlas. Sova zamrkala a zavřela oči.

„Dobrou noc, Pírko," zašeptala. Potom se Silla stočila na bok a upřeně hleděla na kámen ve tvaru srdce, přičemž myslela na otcovy modré oči a jeho uklidňující přítomnost. Představovala si, že na ni dohlíží stejně jako sova. Bez otce po boku se cítila prázdná… neúplná. Kdo je bez něj? Slzy ji pálily v očích, zatímco čekala, až ji zaplaví blaženost a teplo a nahradí smutek. Už žádné city. To nemohla snést.

Silla sevřela kladivo. Lístky začaly účinkovat a konečně se jí žilami rozproudilo potěšení. Před očima jí zářila světla jako luminiscenční spory sněhové čepice pod měsíčním svitem.

Kamenné srdíčko byla poslední věc, kterou viděla, než upadla do přerušovaného spánku.

Sillu probudilo ostré prasknutí.

Jazyk jí přilnul k patru, paže se jí chvěla, jako by ji nutila k pohybu. Otevřela oči do denního světla. V krvi ještě měla zbytky druhého lístku skjöldu, ale z blaženosti v jejích žilách už nyní zbýval jen matný pramínek. „Je příliš brzy," zamumlala Silla a zakryla si oči loktem. „A je moc jasno." Marně se snažila ponořit se zpět do ospalého zapomnění.

„Hele, hoši, copak to tu máme?"

Sillu zachvátilo zděšení a vrátila se jí paměť. Ozvaly se hlasy. A ty by tam být *neměly*.

Posadila se. Nejprve měla zkreslené vidění, ale pak se ustálilo. Sevřela kladivo a upřeně se zadívala do chladných hnědých očí. Její mysl pracovala pomalu. Mrkala, aby se zbavila spánku a skjöldu, a chvatně sbírala všechny informace, které mohla. Den. Šedá obloha. Muži – čtyři. Dívají se na ni.

Silla se proklínala, že si vzala ten druhý lístek. Jak mohla být tak lehkovážná, když potřebovala mít jasnou hlavu. Lebka jí pulzovala ozvěnami skjöldu; musí se napít. A taky měla mít mnohem víc spánku a k tomu potřebovala i další lístek.

Jeden z mužů vystoupil vpřed. Silla na něj dokázala jen nehnutě zírat. Z hlubokých vrásek a jizev, které se mu vryly do zarudlé tváře, z divokého vzhledu jeho drátovitých vousů i z dlouhých vlasů byl patrný těžký život toho muže. Za ním stáli další tři muži, každý s kopím a dřevěným štítem v ruce.

„Možná jsou to dobří lidé," řekla malá holčička a mžourala na ně. „Třeba je poslali duchové, aby ti pomohli."

Silla pohlédla na místo, kde nechala svou oběť – nezbyla po ní ani stopa. Ale když se její pohled vrátil k mužům před ní a všimla si tvrdosti v jejich očích, naděje, že jí poskytnou pomoc, okamžitě zmizela. Štíty v jejich rukou byly pomalované vybledlým znakem – věncem z trnitých keřů se zkříženými meči v pozadí. Pocítila chlad v kostech. Tihle muži patřili k válečnické bandě Bojových ostnů, která se po zdejších končinách potulovala.

Jeden si prohrábl svou řídkou černou bradku. „Zdá se, že máme problém. Nezaplatila jsi za průchod lesy." Jeho oči byly netečné, avšak vyzařovala z nich děsivá chladnokrevnost. „Tak co s tím uděláme, ženo?"

Silla ze sebe nedokázala dostat ani slovo.

„Mám pro tebe radu. Až příště vstoupíš na území Bojových ostnů, snaž se zakrýt stopy." Muži za vůdcem se zasmáli. „Někteří z nás mají rádi výzvu v podobě honičky."

Pohled vůdce sklouzl po jejím krku dolů a pak ještě níž. Přejel si jazykem po horních zubech. „Jak to, že jsi úplně sama? Kde je tvůj doprovod?" Jeho oči se vrátily k jejím a teď v nich byl výraz, kterému nedokázala úplně porozumět. Nicméně mrazivý pocit pod kůží jí napovídal, že to není nic, co by chtěla vědět.

„Tady je její vak, náčelníku." Plešatý, svalnatý válečník ukázal na Sillin pytel. Jeho mohutné paže zkřížené na hrudi byly silné jako kmeny stromů.

Silla sevřela pytel – celý svůj život. Bez něj byla prakticky mrtvá.

Náčelníkovy tmavé oči se přesunuly k dívčině ruce a pak se vrátily k její tváři. „Radím ti, abys mě nerozčilovala, ženo. Dej mi to."

Její stisk jen zesílil.

Válečník se natáhl po jejím pytli a Silla nepřemýšlela – prostě se rozmáchla. Stalo se to jako ve zpomaleném snu. Kladivo se sneslo dolů a dopadlo přímo do středu náčelníkovy ruky. Uslyšela nezamě-

nitelný zvuk lámání kostí. Mužův netečný obličej se zkřivil bolestí. Vzápětí ze sebe vydal zvířecí výkřik a ruku prudce stáhl zpět.

Sille vystřelila do tváře bolest, její zrak zaplavily záblesky světla. Všechno se zdálo rozmazané a zpomalené. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že dostala facku, že jí vyrazili kladivo z ruky a že ji někdo vytáhl na nohy.

„Teď sis zpečetila svůj osud, ženo," zavrčel náčelník a svíral si ruku. Jeho znuděný výraz byl nyní znetvořený vztekem a Silla jen rychle mrkala, aby si vyčistila mysl.

Plešatý válečník jí zkroutil ruce za zády a přitáhl ji k sobě. „To jsi neměla dělat." Do nosu se jí vkradla hrozná směs shnilého sýra a zatuchlé ohnivé whisky.

Sille bušilo srdce a před očima se jí mihotalo. Všichni válečníci se shromáždili kolem jejího pytle. Zoufale lapala po dechu a toužila znovu získat alespoň zdání kontroly.

Její náhradní oblečení pohodili na zem a začali si mezi sebou rozdělovat její jídlo. Když se konečně dostali na dno, mrštili pytel na zem a obrátili se proti ní. Plný, hrubý měšec ji tížil na boku a Silla usilovně doufala, že ho neobjeví.

Vůdce se k ní pomalu přiblížil. „Žádné peníze? Víme, že bys bez sólas nebyla na cestě." Jeho oči se černaly jako oči dravce, který se zaměřil na svou kořist. „Tak kde je schováváš?" Přejel pohledem od jejích nohou až po hlavu. „Budeme si užívat jejich hledání."

„Pusťte mě," řekla Silla chraplavým hlasem, zatímco se jí v hlavě pomalu rodil nápad. „Můj otec je tam, za remízkem. Když zakřičím, přiběhne a zatne vám sekeru do lebky."

Muži přejeli očima les, ale nepřesvědčilo je to, a ona věděla, že čekala příliš dlouho – teď už tenhle trik nezabere. Proklela lístky skjöldu, proklela svůj špatný úsudek a proklela své strašné neštěstí.

„Tak jdi," řekl náčelník a s vyzývavým pohledem ji sledoval.

„Je velmi proslulý v boji," lhala. „Ale bude postupovat pomalu a vás si nechá na konec. Dávám vám jedinou šanci. Odejděte teď hned, nebo z vás bude potrava pro vrány."

„Máš odvážný jazyk," řekl náčelník s tichým smíchem. Stál teď blízko ní a nezraněnou rukou jí odhrnul pramen vlasů z tváře. „To se mi líbí. Najdeme tvé sólas a pak si vybereme další daň." Jeho špinavé prsty sjely po její tváři, podél křivky krku a po citlivé kůži klíční kosti.

Potom ruka zabloudila níže a rozepnula jí šaty. Silla v panice zalapala po dechu a zavřela oči. Opravdu unikla útoku na Vindurské cestě a opustila vše, co znala, kvůli *tomuhle*? Z hrdla se jí vydral výkřik, i když ji otec už nemohl zachránit a nalézala se půl míle od silnice, hluboko v lese. Nikdo ji nemohl slyšet.

Ale vlastní výkřik Sille uvízl v hrdle, když ji srazil na bok a hlava se jí odrazila od měkkého mechu. Mžourala. Pach mokré srsti se mísil s pachem krve.

Její srdce jednou, pak podruhé zabušilo. Lesem se ozvalo děsivé vrčení, po němž se na obloze objevilo hejno ptáků.

Silla pomalu otočila hlavu doleva, ve strachu z toho, co spatří.

Vlkoděs. Největší, jakého kdy viděla.

Je tohle skutečné? přemítala. Před očima jí tančila světla a v žilách jí proudila energie. Přesto měla hlavu pozoruhodně jasnou.

Vlkoděs dosahoval velikosti malého koně a měl tlapy velké jako talíře. Stál nad ležícím plešatým válečníkem – jeho třípalcové drápy muži propíchly hruď. Mýtinou se neslo vysoké mečení a Silla s hrůzou zjistila, že vychází z toho muže. Zoufale se svíjel, ale ona už věděla, že je to marné. Cítila to ve svém srdci. Cítila to ve vzduchu.

Vlkoděs sklonil hlavu a jediným brutálním pohybem mu roztrhl hrdlo.

Válečníci za ní křičeli a mávali větvemi, přičemž se zběsile stahovali do lesa a nechávali ji na mýtině s tou bestií.

Vlkoděs zvedl hlavu a z tlamy mu vytekla změť krve. Ohrnul pysky a krvavá hmota spadla na zem, takže bylo vidět jeho lesknoucí se špičaté zuby. Udělal krok směrem k Sille, která se snažila ovládnout svůj dech. Tato bytost byla čistá síla, král těchto lesů. Mohl ji zabít bez mrknutí oka, mohl jí zlámat kosti a roztrhat hrdlo stejně rychle, jako to udělal muži na zemi pod ním.

Silla ztuhla na místě. Strach nebo snad instinkt jí velely zůstat v klidu. Zářivě žluté oči vlkoděsa ji zkoumaly, jako by se rozhodoval, kam se do ní nejdřív zakousnout – do břicha? Do krku? Do měkkých partií stehen? Zvedl čenich a frkavě vydechl; Silla zůstávala nehybná a neodvážila se ani dýchat. Oči zvířete se zaměřily na něco za ní.

Poté se vlkoděs přikrčil k zemi a vrhl se vpřed. Viděla jen záblesk stříbrné srsti, když se v mocném, plynulém pohybu přehnal přímo nad ní. Tiše přistál v mechu a s vrčením se vnořil do hustšího lesa.

Silla se opět ocitla sama se smrtí. Poslali toho vlkoděsa duchové, nebo jednal z vlastní vůle? Nemohla si dovolit nad tím přemýšlet.

„Nikdy jsem nic takového neviděla," řekla malá blondýnka a přikrčila se, aby si prohlédla mužovo znetvořené hrdlo.

V nevidoucích očích se jasně zračil strach; krev se řinula z rozsápaných svalů a šlach jeho zmasakrovaného krku. Dívka vzala klacek a šťouchla do visícího kousku masa. Silla si přitiskla hřbet ruky k ústům, aby potlačila stoupající nevolnost. Přinutila se otočit a zápasila s pytlem, do něhož nacpala kamínek, Matthiasovu tuniku a své rozházené šaty. Rukou sevřela známé kladivo, které jí dodávalo pocit bezpečí.

A pak se Silla otočila a běžela tak rychle, jak jen jí nohy stačily. Les byl jen rozmazanou skvrnou zeleného listoví a přízračných pokroucených kmenů. Ani když ji větev švihla přes obličej, nezastavila se. Přeskakovala kameny, kořeny a pokroucené rostliny, přelézala padlé stromy a vyschlá koryta potoků. Utíkala před tlumenými výkřiky

a vrčením za sebou. Utíkala k ničemu, k další stejné popelavě šedé obloze, stejným stromům a stejnému mechu. Poháněna slepou hrůzou běžela, dokud jí neselhaly nohy a neskácela se na padlý kmen pokrytý lišejníkem.

A potom se rozesmála.

Nebyl to její obvyklý melodický a bezstarostný smích. Tenhle zněl divoce a chraplavě a prořezával ticho lesa jako čerstvě naostřený hevrít. Silla se převalila a opřela se o kmen.

„Zbláznila ses," řekla dívka ironicky, s rukama zkříženýma přes roztrhanou noční košili, zatímco se opírala o břízu.

Je už Silla dost daleko od toho vlkoděsa? Spokojí se se čtyřmi muži, které už jistě zabil, a nechá ji být? Zhodnotila svůj stav. Běh lesem jí zřejmě vyčistil krev od skjöldu. Tvář ji trochu pálila, ale byla nezraněná. Měla svůj pytel, své peníze.

„Vzali ti jídlo, zásoby skjöldu a měch s vodou," řekla dívka, zatímco nahlížela do pytle.

Silla si položila ruku na nos a stiskla ho. „Bude to těžké," poznamenala se zatajeným dechem. „Téměř nemožné." V očích ji pálily slzy. „Mysli na oheň v krbu," řekla si a rychle mrkala. „Blesky. Sladké rohlíky. Čisté punčochy."

Zhluboka se nadechla.

A zadržela dech.

Poté zas pomalu vydechla.

Těžké, ale *ne* nemožné. Měla ještě lístky skjöldu v lahvičce zavěšené na krku. V krajině byly potoky, ze kterých se dalo pít, a možná v lese objeví i něco k jídlu. Matka ji naučila poznávat byliny a rostliny. Stále to bylo *docela* možné.

Když se Silla otočila a prohlížela si les a oblohu zahalenou mraky, zaznamenala tíživý pocit v břiše. Všechny stromy vypadaly stejně a ona běžela, aniž by si zapamatovala cestu.

„Duchové tě oklamali," řekla malá holčička a vzhlédla k ní těma znepokojivýma modrýma očima. „A teď ses ztratila."

„Mysli," říkala si Silla, zatímco se otáčela v lese. „No tak. Mysli, mysli, mysli."

Všechno vyhlíželo naprosto stejně. Stejné mechem pokryté balvany, ostnaté keře a vybledlé kmeny bříz. Obloha potažená mraky – bylo někdy brzy odpoledne. Poloha slunce se vůbec nedala rozeznat.

Utekla před vlkoděsem velkou vzdálenost, běžela nejméně dvacet minut. Kdyby se vydala špatným směrem, kdyby šla špatnou cestou, mohla by Silla úplně ztratit cestu a pohltila by ji rozlehlá divočina Zkroucených borovic.

Na severu leželi Spící draci, pustá a nebezpečná řada spících sopek. Na východě se rozkládal Reykfjord, ale také Obrovy slzy, hluboká rokle s divokou, nesplavnou řekou a několika kaskádovými vodopády. A jít na západ by znamenalo dostat se zpět do Skarstadu. Silla se potřebovala vrátit na Vindurskou cestu, aby mohla přejít most přes roklinu a proklouznout palisádovými zdmi Reykfjordu.

Jakmile se dostane do Reykfjordu, může už se ztratit v anonymitě města, splynout s ostatními bezejmennými tvářemi a nějak se dát do pořádku. Jenže v tuto chvíli byl ten plán směšně nedosažitelný. Trčela sama ve Zkroucených borovicích bez jídla a pití a úplně ztratila orientaci. Nechtěla vyslovit slovo, které ta dívka pronesla. Nechtěla dát najevo paniku, která se jí nyní zmocňovala.

„Co by udělal otec?" zeptala se sama sebe.

„Ten by se nikdy nedostal do takovéhle situace," řekla malá holčička s rukama v bok.

„Ach, bohové." Slzy jí stoupaly do očí, ale Silla je potlačila. „Sillo Margréto, ty to zvládneš. Jsi bojovnice. Umíš být chytrá, když je to potřeba, ne? Ty na to přijdeš. Mysli. Mysli."

Silla se upřeně zahleděla na oblohu a přála si, aby byla tmavá a jasná. Staré pověsti vyprávěly, že hvězdy jsou předkové zvěčnění ve světle, vedeni tou nejjasnější z nich – Matkou hvězdou – spočívající na severu. Kdyby Silla našla Matku hvězdu, mohla by znovu najít směr…

„Škoda že jsou ty mraky," povzdechla si dívka.

Najednou však Sillinu pozornost upoutal pohyb na obloze – ptáci; hejno ptáků letící ve formaci klínu. Zatímco mrkala na tmavé siluety mávající křídly vysoko nad ní, znělo jí v uších jméno „husy velké" a říkal je hlas její matky.

Žijí na severu a kolem poloviny léta se vrací na jih.

Její srdce se rozbušilo. Husy letěly po její pravici.

Silla si přehodila pytel přes rameno a vydala se směrem, kterým ptáci letěli. Byla to její nejlepší šance.

Až skoro za hodinu dorazila na Vindurskou cestu a její unavené kosti si s úlevou oddechly. Neodvážila se odtrhnout oči od směru, kterým ptáci letěli, neboť se bála, že znovu ztratí orientaci. Když se stromy rozestoupily a odhalily pustou Vindurskou cestu, konečně si dovolila zavřít oči.

Silla se sesula na okraj silnice a sklonila se nad ohnutými koleny. Nebyla na to zvyklá: na bouřlivou energii v krvi, ten strach, ten neklid. Na nekonečný koloběh hrůzy a úlevy.

Zapomněla, jaké to je cítit se v bezpečí, a divila se, jak to mohla kdy brát jako samozřejmost, jak mohla brát svého otce jako samozřejmost. Jak lamentovala, když na trhu neměli arktický tymián, který sháněla, nebo když na ni byla její paní přísná. Teď se to všechno zdálo tak bezvýznamné, tak nicotné. Co by dala za to, kdyby se k tomu mohla vrátit, vyměnit svou novou realitu za ty nepříjemnosti.

„Nemůžu to vydržet až do Kopy," zašeptala. „Musím najít jinou cestu."

Dívka vedle Sily si s tichým souhlasem objala kolena. Silla se zvedla na unavené nohy a udělala dvacet kroků do lesa. „Další noc v lese by mohla být náš konec. Nezastavíme se, dokud nedojdeme do Reykfjordu."

6

Reykfjord

Skraeda Holfová sledovala svou kořist už téměř hodinu. Seděla na opačném konci dlouhého stolu a upírala pohled na oheň, který plápolal v nedalekém krbu. Přitom koutkem oka sledovala válečníka. S postupem času se hodovní síň v Reykfjordu naplnila a lavice se zaplnily hosty, kteří usedli a popíjeli jeden roh medoviny za druhým.

Kde jsou tvoji společníci, válečníku? přemýšlela Skraeda a usrkávala ze svého keramického poháru. Sladká chuť medoviny se jí rozlila po jazyku a pomohla uklidnit její rostoucí netrpělivost. Už měsíc sledovala válečníka i jeho přátele, celý měsíc plánovala dnešní den. V kapse měla těžká želízka z hindria, navíc stačí jediný pohyb její ruky a muži rozmístění ve všech rozích hodovní síně ihned skočí na válečníka a jeho přátele.

Skraeda mírně otočila hlavu a pohlédla na muže přes měděné vlasy, které jí spadaly přes rameno. Byl velký a plášť z tulení kůže, který ho obepínal, mu ještě přidával na mohutnosti. Muž s černými vlasy svázanými do uzlu na temeni se opíral o dlouhý stůl a zamračeně

hleděl do svého poháru s pivem. Navenek to byl děsivý válečník. Ale ona cítila, jak z jeho aury neustále vyzařuje vlna úzkosti.

„Čeho se bojíš, válečníku?“ zeptala se Skraeda tiše. Procházela jeho emocemi jako strunami harfy a jemně, velmi jemně, tahala za nitku jeho bázně. I z dálky viděla, jak se mu na čele tvoří krůpěje potu. Válečník se ohlédl přes rameno a rukou si pohrával s černým vousem. *Někdo se začíná bát*, pomyslela si Skraeda a na rtech se jí pomalu objevil úsměv.

Kdyby nebylo těch tří mužů, se kterými se každý týden scházel a kteří všichni vyzařovali podobnou nervozitu, už by ho dávno svedla. I bez své intuice utěšitelky by Skraeda poznala, že ti muži něco skrývají. Ostatní v hodovní síni sdíleli kamarádství, které vzniká po mnoha společných opileckých nocích. Ale tito čtyři válečníci byli černými ovcemi rodiny a drželi se jedině spolu.

Protože skrýváte svou pravou povahu, pomyslela si. Galdra měl svůj emocionální podpis – úzkost smíchanou se strachem a nádechem vzrušení. Ale skutečnou zkouškou bylo, když kolem prošel klaernarský válečník – strach se zesílil a přidal se k němu odpor. *Kdepak jsou vaši přátelé? Kdy se k nám připojí?*

Pohled na dveře hodovní síně ještě více roznítil Skraedin hněv a její dar utichl. Vsunula ruku do kapsy a palcem pohladila hladké prameny Ilčina copu. Uzly v Skraedině hrudi se mírně uvolnily.

Představila si, jak jí Ilka šeptá do ucha: *Trpělivost, sestro. Chytrý vlk, který čeká, uloví králíka snadno.* Ilka byla ta trpělivější z dvojčat. Skraeda byla naopak ta ambiciózní a odvážná. Ta, která se nebála vzít si, co chtěla.

A když Skraeda poprvé uviděla ty čtyři válečníky, usoudila, že sestra měla pravdu. Pokud nastraží past správně a bude trpělivá, čtyři tuční králíci přijdou přímo k ní. A pak možná konečně bude moci opustit Reykfjord a vrátit se do pohodlí Sunnavíku. Samotná myšlenka na to ji zahřála jako sluneční paprsky.

Už tři měsíce trčela v Reykfjordu, kde to páchlo rybami a slanými vichřicemi. Byly tu ryby, ryby a zase ryby. A když to nebyly čerstvé ryby, byly to velrybí steaky, uzené sledě nebo sušená treska. Skraeda už snědla tolik ryb, že je cítila i na kůži. Toužila po jehněčím, králíkovi a pečeném divočákovi s jalovcovou omáčkou – po čemkoli jiném než po té prokleté rybě.

Železné panty zavrzaly. Dveře hodovní síně se otevřely a dovnitř vešli čtyři klaernarové.

Skraeda tiše zaklela, jelikož z bojovníka galdry, kterého sledovala, ucítila prudký výbuch strachu propletený s odporem. Její podezření se potvrdilo – ten muž byl skutečně galdra –, jenže ten mizerný klaernar určitě zajistí, aby se k němu jeho přátelé nepřipojili. A pokud Skraeda nepřivede všechny čtyři, musí nějak zařídit, aby se muži, které najala, vrátili jindy. To samozřejmě za předpokladu, že klaernar skupinu válečníků neodradí nadobro.

Boty Královských drápů duněly na dřevěné podlaze hodovní síně. Obešly dlouhý stůl a zamířily k muži.

„U svatého popela bohů," zašeptala Skraeda. Klaernarové jí nepochybně zničí veškerou práci.

Bojovníkův strach byl nyní jako jasný provaz, který se divoce zmítal. Skraeda ho vtáhla do své mysli, načerpala ze svého galduru a přidala svůj uklidňující dotek. Bojovník uvolnil sevření poháru a vydechl.

Zamračila se, protože členové Královských drápů prošli kolem muže, aniž se na něj podívali. Pohled vedoucího klaernara padl na ni a Skraeda se najednou cítila jako kořist.

Zabojovala však se starým nutkáním utéct a přinutila se podívat se muži do studených, temných očí. Při pohledu na jeho chladné emoce jí naskočila husí kůže. Klaernarové byli všichni takoví – ve srovnání s běžnou populací chladní a necitliví. Měla podezření, že to není náhoda, ale záměr – prášek berskium, který užívali během obřadu

a poté v měsíčních dávkách, nejenže zvyšoval jejich fyzickou sílu, ale také měnil část jejich mysli. Za běžného dne se jejich emoce zdály otupělé, ovšem Skraeda si dobře povšimla, že tohle se během bojů a násilí mění – jejich hněv a vzrušení se zvyšovaly, zatímco strach a empatie byly potlačeny.

„Skraeda Chytrý jazyk," řekl velitel Královských drápů a přiblížil se.

V tu chvíli se všechny oči v hodovní síni upřely na ni a její krytí bylo prozrazeno.

Skraeda si s hlubokým výdechem promnula tvář a pak obrátila pohled na klaernara. „Právě jsi zničil práci za celý měsíc."

Černovlasý válečník za klaernarem se postavil a zamířil ke dveřím. Skraeda prudce položila pohár na stůl, takže medovina vyšplíchla přes okraje. Nejenže klaernar vyděsil její cíl, ale také vyslovil tak hlasitě jméno, které od něj získala, že to všichni v hodovní síni slyšeli. Sem se už nikdy nebude moct vrátit.

Nezastrašený vůdce klaernarů vytáhl z pláště svitek pergamenu a podal ho Skraedě. „Máš nový úkol. Přišla korespondence od Její Výsosti."

Skraeda mu svitek vyškubla z ruky, rozlomila pečeť s vosím znakem a dychtivě si přečetla slova uvnitř.

Skraedo,
cíl nám unikl. Hledáme ženu kolem dvaceti zim s kudrnatými hnědými vlasy a malou jizvou v koutku oka. Možná cestuje přes Reykfjord. Setkej se s muži kommandora Thorda na mostě a hledej cokoli neobvyklého. Musí být dopadena za každou cenu.

Další informace budou následovat.

Vím, že mě nezklameš.

Tvoje Signe

Skraeda cítila v nitru vzrůstající frustraci. Změna… Po všech těch týdnech plánování byla veškerá její tvrdá práce najednou zmařena.

A přesto ji královnina zakřivená písmena donutila se zamyslet.

Dopadena za každou cenu. Další informace budou následovat.

To bylo nové. Něco se tu dělo, něco neobvyklého. A Její Výsost povolala Skraedu. Naskytla se příležitost. Kromě toho nemohla zklamat svou královnu – následky neúspěchu by byly příliš strašné.

Skraeda dopila zbytek medoviny a vstala. „Vezmi mě k Thordovi."

7

Zkroucené borovice

Silla šla dál a dál. Každá hodina působila jako nůž, který se jí zabodával hlouběji do nitra. Puchýře ji pálily, kotník pulzoval bolestí, dokonce i vlasy ji bolely, jako by toužily po lásce bohů. Ale stále kráčela, vytrvale zdolávala měkký, nerovný terén. Jedna noha před druhou, znovu a znovu, s jediným cílem dostat se do Reykfjordu.

Hodiny ubíhaly, její energie slábla a nálada se zhoršovala. Silla cítila takové sucho v ústech, až měla pocit, jako by se jí v puse válela zrnka písku. Potřebovala najít vodu – a to co nejdříve.

„Vzchop se, Sillo," řekla si tiše. „Na druhou stranu, alespoň tě nesežral obří vlk." Při pomyšlení na krutého vlkoděsa se Silla ohlédla přes rameno – žádná stříbrná srst, žádný lesk žlutých očí. Žádný pohyb. Les byl tichý a klidný. „Zvládneš to. Dostaneš se do Reykfjordu, umyješ se, zabalíš se do deky a budeš u ohně jíst sladké rohlíky."

„Mám hlad," zasténala dívka vedle ní.

I Sillin žaludek hlasitě protestoval, ale ignorovala to. „Tak se snaž nemyslet na jídlo."

„Jenže já nemyslím na nic jiného!"

Silla neodpověděla.

„Představ si, že máme sladké rohlíky – čerstvě upečené v hliněné peci jarla Gunnella a namazané máslem," řekla dívka a sepjala ruce, zatímco kráčela vedle Silly.

„Ach, prosím, ne," zasténala Silla.

„Nebo nějaký tvrdý sýr."

Silla si přejela rukou po tváři. „K čemu ty jsi vlastně dobrá? Abys mě trápila?"

„Jen říkám, co si obě myslíme."

„A co kuře pečené na rožni?" nadhodila Silla. „Potřené máslem a plněné pórkem a bylinkami."

„*Ach*," zasténala malá holčička. „Za to bych dokázala dokonce i umřít."

Hrály tuto mučivou hru déle, než byla Silla ochotná přiznat. Když konečně uviděla lesk potoka, rozběhla se, padla na kolena a nabrala si do dlaní chladnou vodu. Nejdříve pila zoufale a pokračovala, dokud ostré hrany hladu neotupěly. Poté, co si opláchla obličej, sundala si punčochy a ponořila nohy do vody. Vzdychala, jak se pálení puchýřů mírnilo. Pomalu se však vrátil pocit naléhavosti, pocit, že zůstala příliš dlouho.

Stále na sobě měla modré šaty s květinovým znakem jarla Gunnella, tak si je rychle svlékla a oblékla si nové oblečení – čisté lněné spodní prádlo a přes ně těžší vlněné šaty.

„Možná by sis měla zaplést vlasy, Sillo," navrhla malá blondýnka a namočila si špičky nohou do potoka.

„Dobrý nápad," odpověděla Silla a prsty si rozčesala zacuchané vlasy. Musela se upravit tak, aby působila co nejvíc nenápadně. Když si copánky stáhla koženými pásky, natáhla si čisté punčochy a s lehkým úšklebkem si nazula boty. Oblékla také plášť, přehodila si pytel přes rameno, uchopila kladivo a pokračovala v cestě.

Nejtemnější hodina noci pominula a obloha se začala zbarvovat do šeda.

Zanedlouho se na silnici objevili jezdci – cestovatelé na koních, farmáři táhnoucí vozy. Silla vozy závistivě sledovala. Při takovém provozu už musí jistě být blízko Reykfjordu. Rozhodla se tedy zkusit štěstí na silnici a jen se modlila, aby splynula s ostatními cestujícími.

Rozlilo se jasné ráno a slunce jí brzy zahřálo tvář. Vlekla se po silnici a při každém kroku se šklebila bolestí. Byla unavená až na kost, vyčerpaná jako nikdy předtím. Zakopávala i o sebemenší kamínky. Trápil ji hlad. Každý krok představoval obrovské úsilí, ale byla blízko, cítila to.

Z klapotu kopyt a skřípění kol se Sille ježily chlupy na zátylku, nicméně soustředila se na cestu a stále jen kladla jednu nohu před druhou.

„Haló!“ zavolal vtom ženský hlas. Jeho zvuk uklidnil Silliny rozrušené nervy. Otočila se a uviděla ženu sedící na hnědé klisně; za nimi se kodrcal ošuntělý vůz.

„Ráda tě poznávám,“ odpověděla Silla a s očima zakrytýma před sluncem vzhlédla k ženě. Měla na sobě prosté lněné šaty a ramena jí halil obnošený plášť podšitý kožešinou. „Nevíš, jak daleko je to do Reykfjordu?“

Žena zpomalila koně a zamžourala dolů. „Je to ještě několik hodin chůze.“ Hovořila jemným hlasem, avšak její slova způsobila zmatek – *několik hodin*. Silla se snažila, aby se z té zprávy nezhroutila.

„Musíme si odpočinout,“ řekla dívka. „Nemůžeme jít celé *hodiny*.“

Žena Sillu mlčky pozorovala. Silla si v duchu říkala, jak zanedbaně asi musí vypadat – se stopami lesa na šatech, nemluvě o modřinách na krku a kolem oka. „Můžeš se svézt v mém voze,“ navrhla žena nakonec.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Cesta kostí* .**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.